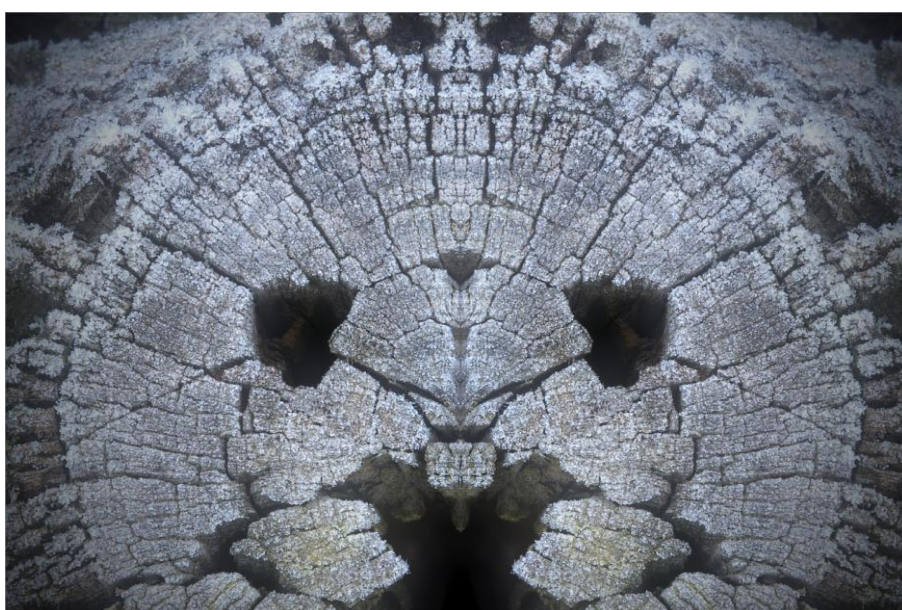


Pintér István

Mint a nap !

tudományos teológia



PILISVÖRÖSVÁR, 2021

ELŐSZÓ

A teológia szó szerint azt jelenti: Istenről való beszéd. Ez a disputa úgy is megejthető, hogy végig a hitünkre támaszkodunk. Pintér István filozófusként boncolgatja a témát, szinte elfogulatlanul. Ezért a műfaji meghatározás pontos: tudományos szintű eszmecsere Istenről.

A szerző fizikai ismeretekre is hivatkozik, mert az ember lehetőségeit elsősorban anyagi mivolta korlátozza. A homo sapiens számára nem a csillagos ég a határ, ugyanis nem űrutazásra termett.

A gyorsan fejlődő technika nemsokára azt is megoldja, hogy a levágott fejet visszaragasszuk, de sokkal egyszerűbb nem levágni. Ennek megértése sajnos igen sok időbe kerül, várakozni azonban felesleges, hisz csak biológiai láncainkat veszíthetjük. Jobb, ha tudatosítjuk: az életet nem lehet élve megúszni.

A kivetettségtől szenvedő egyén számára közömbös, hogy mivé lesz a világ... A globalizálódó társadalom szocializmusként építheti isten országát vagy a kalifátust, ám ez mit sem számít, ha az Örökkévaló halott. Ez a meglátás arra hívja fel a figyelmet, hogy az emberből kiveszett a közvetlen kapcsolatot célzó érzelmi igény. Ennek állandósulása esetén teljesen mindegy; hol van az Abszolútum és mit csinál.

Ez a materialista, sőt sátáni mentalitás teljes szekularizációba torkollik. Az emberiség kollektív evolúciója vagy vallásos üdvtörténete csupán mese, az egyén viszonylatában realizálódó révbe érés azonban valóság lehet.*

* Tm 1., 2., 3., 4.

T A R T A L O M

<i>Előszó</i>	2
<i>Kolofon</i>	4
<i>Mottó</i>	5
Madarat tolláról...	6
A mi táborunk tüze	8
Több mézet a madzagra	10
A bűnők bocsánatára	12
Mint a nap !	14
Atyjuk akaratát teszik	16
Amin könnyű túladni	18
Mária és Márta	20
Az lesz majd a nap	22
Repül a malomkő	24
A világért se...	26
Százannyit !	28
Gyengébb nem?	30
A nagy játszma	32
Az eredeti bűn	34
Szakadék tátong	36
Szegény gazdagok	38
Nem kell az Orvos	40
Színről színre	42
Én és én	44
Elsül a kapanyél	46
M E L L É K L E T	
A világ csak test	49
<i>Rövidítések és elérhetőségek</i>	58
<i>A szerző művei a Magyar Elektronikus Könyvtárban</i>	59

A könyvborító
„*Fafejű természet*” című fotóját

Szegedi Kálmán

készítette

A szerző ezúton mond köszönetet

Barcza Barna

vallásfilozófusnak, a tudományos teológia
magyar úttörőjének



Copyright Pintér István, 2021

„Hála istennek, én ateista vagyok !”

Luis Bunuel

Madarat tolláról...

Wittgenstein szerint a modern világszemlélet alapja az az illúzió, hogy az ún. természet-törvények a természeti jelenségek magyarázatai. Vagyis: a pusztá megfigyelésen alapuló természettudományos törvények nem magyarázzák meg a jelenségeket, csak leírják őket, anélkül, hogy megértenék a lényegüket. Ez épp olyan, mint az időjárás statisztikai módszerekkel való prognosztizálása, melyet a kvantummechanika határozatlansági tényezője árnyal, illetve a káoszelmélet jelentősen befolyásol. A megerősítés csak utólag lehetséges: tényleg esett a hó, s hasonló körülmények fennállása esetén ismét havazni fog. Természet feletti uralomról akkor beszélhetünk, ha a jelenségeket átlátva tisztában vagyunk azok funkcióival. Ez előfeltétele annak, hogy ellenőrzést gyakorolhassunk a folyamatok felett. Az ilyen jellegű bánásmód nem erőszakos beavatkozás, hanem vezérlés [1].

A homo sapiens csak elhanyagolható mértékben képes maradandó hatást gyakorolni a természetre, mivelhogy ez a diszletnek tűnő háttér valójában az a massa, ami magát az embert is alkotja. Az én-tudat köré épülő hústest atomjai az univerzum perturbált s ezért értéktelen részei [2]. A szellemi szövet „anyaggá” degradált részecskéi olyan bonyolult formációkat alkotnak, amelyeket az ember nem tud leképezni, mert ehhez ismernie kéne az eredeti állapotot. Ez a kiinduló helyzet a meggörbítés következtében kaotikussá vált. Van benne rendszer, ám azt csak ördögi alkotója ismeri.

A materialista tudomány forrása ez a jóformán definiálhatatlan anyag, mely tudatunkon kívül és attól függetlenül létezik. Ez a „biomassa” potencialiter tartalmazza az embert is, mint olyant. Más kérdés, hogy ilyen alacsony szabadsági fokú lényeknek nem is kéne léteznie [3]. A homo sapiens szintjén már van menekülés: az Abszolútummal való lelki összhang révén [4]. A Valóságot ugyanis a tudatunkkal ragadhatjuk meg [5], a Pneumának nevezett értő érzékszervünkkel. Ez a közvetlen, élő kapcsolat egyenesítheti ki *bennünk* és *körülöttünk* a perturbált miliót [6].

Az ateista tudománynak hasonló célja van: a fiatalság és egészség prolongálása, lehetőség szerinti kiterjesztése, a biológiai élet lombikban való reprodukálása. A kísérleteknek alávetett anyag azonban szüntelenül változik, hiszen csak a változás erejében állhat fenn. Az élet rétegződései a változások sebességének függvényei. A lét észlelhetősége is sebesség, azaz idő kérdése. Ha a megfigyelő túl lassú, akkor nem tudja követni a folyamatokat. „Odaát” is vannak változások, de azok az örök jelenben történnek, tehát időtlenek. A földi viszonylatok ugyan ténylegesek, ám nem „igaziak”, éppen ideig tartó érvényességük miatt.

A felfedezéseknek, az ismeretanyag bővülésének soha nincs vége, mert mindig új helyzet áll elő, noha csak kaleidoszkópszerűen. Haladásról tehát szó sincs, hisz a már megszerzett tudásunk elavul. Tudományos építkezésünk nem hoz létre egymásra épülő, maradandó ismeretanyagot. A newtoni fizika határeseteként az einsteininek, ahogy amaz a kvantummechanikának. A világ új arculataihoz új, forradalmi fizika tartozik [7].

[1] Mt 8,23–7; Mk 4,35–41; Lk 8,22–5

[2] Tm 28. (Jn 6,63; Fp 101., 104.)

[3] Róm 8,19–22

[4] Tm 2., 107.

[5] Tm 1., 2., 3., Jn 10,34–6; Zsolt 82,6 Az ószövetségi szerző nyilván filozófus volt.

[6] Tm 2., 114., Lk 17,20–1

[7] Lásd: *A fizika költészete* (mek.oszk.hu/18800/18894)

Az anyag nem egyenlő a nyugalmi tömeggel rendelkező elemi részecskék halmazával. Nyugalmi tömeg ugyanis nincs. Ez csak látszat, ami elektronmikroszkóp alatt nyilvánvaló válik. A szédítő sebességgel forgó Föld is nyugalmi tömegnek látszik. A részecskék valójában megfoghatatlan energiamezők hullámszerű áramlásai. Különálló halmazok sincsenek. A legnagyobb halmaz maga a Világegyetem, az ebben levő halmazok között pedig nincs üres tér, vákuum vagy űr. A dimenzionális átjárási lehetőség kapcsolja össze őket, akkor is, ha az átjárás nem jön létre, csak annak lehetősége, átfedés révén. Semmi nem lehet köztük, mert akkor két princípiumról beszélünk.

Nyelvtani értelemben tárgyakat vizsgálunk, de egy élő, szellemi szöveggel van dolgunk. A perspektívára is ügyelnünk kell, mert a megfigyelő személy életkora is számít. Ha gyerek néz a látcsőbe, akkor bácsinak vélhet egy kamaszt is. A természet nem más, mint az erőszakot szenvedő anyag hierarchiába rendezett vetülete, ami szabadsági fokának függvényében vírusként vagy emberként jelenik meg, kényszerű módon. A jelenlegi fizikai törvények kizárólag a téridő perturbációjának körülményei között igazak. Ha egy játszmát előre leosztott lapokkal játszunk, akkor a végeredmény nem lehet kérdéses.

Minden korifeus azt mondja: ezen a világon semmi és senki sem tökéletes. Ezzel tulajdonképpen a teremtető demiurgoszra mutatnak rá, aki egy negatív előjelű princípium. A közmondásszerű megállapítás éppen azért igaz, mert a kozmoszt egy tökéletlen lény teremtetette. A Sötétség Birodalma tulajdonképpen saját magának a kiterjesztése. Ebben Istent másolja, akit nem oszthatunk fel teremtetőre, teremtetési folyamatra, teremtetési produktumra és teremtményekre. Ez a „négyesfogat” olyan monolitszerű megbonthatatlan egységet képez [1], amit nem lehet sem numerikusan, sem nemileg jellemezni [2].

A Másoló kreálmánya, az ember, a hasonló lelkület miatt [3] nem törekszik tökéletességre, csak a „nyersanyag” kiaknázására és birtoklására. A homo sapiens szívesen beéri „egy jobb” világgal. Hamis prófétáik is arra biztatják: válaszd a kisebb rosszat... Jézus azt tanítja: az egyetlen Jó mellett köteleződünk el. Az isteni tökéletesség tudniillik megvan bennünk – lehetőségként! [4]

[1] Még a statikus és dinamikus szubsztancia szétválasztása is logikátlan.

A téma bővebben: *Jákob lajtorjája* In: *Krisztusi kiskaté*, 49 – 52. old. (mek.oszk.hu/14600/14656)

[2] Legalábbis az emberhez hasonló degradált teremtmények számára. Jézus utalásaiból is csupán annyi szűrhető le, hogy „odaát” egészen más világ van. Olyannyira, hogy itteni számértékeink, ill. meghatározásaink használhatatlanok. Bulányi György szerint a Fiúnak verbálisan műfordítói munkát kellett végeznie.

[3] Jn 8,30–47 Pierre Casetti–Frei szerint a homo sapiens egy „zsebkiadású káoszharcos”.

[4] Mt 5,26; Tm 1., 2., 3., 4., 71., 107., 109.

A mi táborunk tüze

A szellemi szövet homogén, s éppen ezért energiadús, de a perturbáció miatt rétegződik, ami az energia gúzsba kötésével jár. Ezt a diszharmonikus elrendezettséget jeleníti meg a Mengyelejev-féle periódusos rendszer. Az anyagmegmaradás törvénye is az örök massa „önmagában való”-ságára utal. Következésképpen csak egy tudomány lehet, melyet önkényesen szabdalunk fel különböző ágazatokra.

A szellem és az anyag (az élő szövet s fonákjára csavart változata) nincs elszakítva egymástól, ám egy láthatatlan, „dimenzionális” határ húzódik közöttük. A Valóság nem kétpólusú, csak az alkotóelemei kerültek távol egymástól. Ez a távolság oly mértékű is lehet, hogy a szövet élettelennek látszik. Visszacsavarva anyag és szellem újra nagyobb felületen érintkezik egymással. Ekkor az energia sűrűsége térerőszerűen megnő.

Valami ilyesmi történik a szexuális frikciók során is: a fizikai inger hatására szellemi (villamos) feszültség keletkezik, pontosan úgy, mint mikor két fadarabot dörzsölünk össze, tűzgyújtás céljából. A koitusz révén tehát belekóstolhatunk egy másik valóságba, vagyis az igazi létbe. Itt, evilágban, csak kvantumokban csepegtetett energia van:

*Hát bírod-é őt vég nélkül ölelni?
S ha bírnád is, te, aki telhetetlen
Gyönyörre vágysz s haszontalan csapongsz,
Mert a kéjnek csak egy-egy elszakadt
Részét bírod egy-egy nőben találni,
Míg a szépség s kéj eszményképe mindig
Elérhetetlen varázsként leng előtted... [1]*

Az embert – aki egy testbe zárt, jobb sorsra érdemes lélek [2] – főként életkörülményei határozzák meg. Létfeltételeit egy olyan alkotó szabta meg, aki azok *hiányára* spekulált. Tudniillik, ha a homo sapiensnek önállóan kell megteremtenie azokat, akkor nemigen lesz ideje és energiája fontosabb dolgokkal foglalkozni... A világ (tehát embertársai s az általuk létrehozott intézmények) sokféle hatást gyakorolnak rá. Legfőbb determináció az a genetikailag kódolt hústest, amivel együtt kell élnie. Mindenkori környezete elsősorban külseje alapján skatulyázza be, és bizonyos nemi sajátosságok nélkül kíméletlenül leírja. Olyan, hogy ember, ugyanis nem létezik, csak férfi vagy nő.

Minden élőlény – az ember is – környezeti hatások terméke. Evolúció volt, van és lesz is, ezért egyik létezőt se kell külön megteremteni. Demiurgoszunk vegykonyhája egy bizonyos program szerint üzemel. B. Cox szerint, ha a proton tömege a mostaninál csak 0,2%-kal nagyobb volna, akkor instabil lenne és elbomlana. Emiatt nem léteznének atomok, anyagok és a mostanihoz hasonló élet, ami biológiai szempontból roppant bonyolult és sérülékeny.

[1] Madách: Az ember tragédiája, VI. szín

[2] Tm 28.

A zárt rendszer miatti elhalálózási rotáció kizárja az igazi (fennköltén materialista) evolúciót, vagyis az éppen aktuális társadalom nem érhet célba. A jézusi béke, biztonság és nyugalom egyetlen kollektívának sem adatik meg. A hívek is csak ama széles úton járhatnak, mely a veszedelembé visz [1]. Az emberiségszintű haladás mítosz [2], annak ellenére, hogy a perturbált anyag öntudatlanul, reflexszerűen is vissza akar térni eredeti, természetes állapotába [3]. A homo sapiens viszonylatában ez az atomi átalakulás azt jelentené, hogy elveszítené biológiai láncait.

Az egyén szempontjából tulajdonképpen ez történik, akkor, amikor véglegesen megszabadul evilági vágyaitól. Jézusnak sikerült [4], ezért tehette meg azt, amit csinált [5]. A „tisztítótűzön való átmenés” bárki számára nyitva áll, aki képes eltávolítani *magában* ama gyomokat az Atya jó magja körül [6].

[1] Mt 7,13-4; Lk 13,23-4

[2] Ennek gazdasági és politikai képtelenségét először Bulányi György taglalta.

[3] Róm 8,19-22 A Valóság egy élő szellemi szövet, melynek evilági része perturbált.

[4] Tm 99., Jn 14,30 Csia Lajos fordításában: bennem már nincsen semmije (1Ján 3,9).

[5] Tm 34. Gyógyításaival és ördögűzéseivel „rendet vágott” a káoszban.

[6] Tm 56., Mt 13,47-50 A tűzbe kerülő „gonoszok” nem emberek, hanem elvetendő, hitvány dolgok !

Több mézet a madzagra

Már Leonardo da Vinci megállapította, hogy az erő mindig arra törekszik, hogy elenyész-szen, más szóval az anyag stabilitásra törekszik. Az energiamegmaradás törvénye is ezt a lustaságot bizonyítja, ami azt jelenti, hogy a szerkezetileg statikus anyag nem akar „dinamikus materializmussá” fejlődni. Akkor se, ha Teilhard de Chardin így szeretné szalonképessé tenni az elfogadhatatlanul véres evolúciót.

Ennek a fejlődésnek amúgy is csak akkor lenne értelme, ha ugyanaz a generáció járná végig a célhoz vezető utat. A történelem menete azonban egy előre kitervelt bűncselekmény. Ez az egész bioszféra evolúciójára igaz [1]. A természet is végez abortuszokat, erdőtűzekkel, gammasugárzással... Szerintem az újszülöttek azért sírnak fel, mert érzik, hogy rossz helyre kerültek. Itt csak a halál biztos. Ezt mindenki tudja és mondja, ám senki se veszi komolyan. Pedig az életet nem lehet élve megúszni [2]. A siralomház után bizony a kivégzés következik [3].

Az ember csak a halálnak nemz és csak a pusztulásnak épít [4]. Nevezhetjük-e hát homo sapiensnek? Egy zárt rendszerben a nyakló nélküli sokasodás semmiképp se lehet teremtői eszmény. A természetes halál nem más, mint előre programozott gyilkosság [5]. Születés és elmúlás kéz a kézben járnak: mindkettő az ördögi rotáció szolgálatában áll. Az egyház meg szedi utána a sápot...

A piederstálra emelt fajfenntartás nem tudatos dolog, hanem egy gyalázatos árukapcsolás következménye. Aki élvezkedni akar, azt kockáztatja, hogy újratermeli a problémáit. Másokban és másoknak. Ezzel a szinte automatikus tevékenységgel mielőbb fel kell hagyni [6] hiszen nem vagyunk gépek.

Az űrutazásokhoz viszont robotokká kell válnunk. Az ember szervezetében ugyanis hosszú távú súlytalanság esetén káros fiziológiai változások lépnek fel. A tüdőt is kissé költséges felváltani a nehézkes szkafanderrel. Vízzel nincs élet, a rakétában tehát ugyanannyi vizet kell tárolni, mint üzemanyagot. De ekkora súllyal fel sem emelkedik... Az asztronauták most is társaik vizeletét isszák, a finnyásabbak a magukét. Meg kell barátkoznunk azzal, hogy az űrkutatás műszeres játék marad. A tényleges tevékenység Föld körüli, orbitális szintű lesz.

A világ szomjúságát szennyvíztisztító berendezésekkel is meg lehet oldani, persze, ideális populáció mellett. Jelenleg jócskán túl vagyunk népesedve. Ásványkincsek bőven vannak az Antarktisz vastag jege alatt, s az ipari termelés is fokozható. A pénzt azonban nem lehet megenni. Az ökológusok tudják ezt, ám a mezőgazdaság termőtalaj- és időjárásfüggő. Ebbe a Föld mindenkorai tengelyferdesége is beleszól. Valamikor a Szaharában is éltek krokodilok, mert nem volt mindig sivatag.

Ha elég sokáig él az ember, minden megtörténik vele... Egy képzeletbeli evolúciós túrát bejáró Odüsszeusz hihetetlen dolgokat láthatna. A homo sapiens szirének énekére ugrik bele a monogám házasság csapdájába. Ez az intézmény teremtő demiurgoszunknak sem volt kedvére, hiszen a gyors szaporodást a promiszkuitás, és annak hivatalos változata; a többnejűség garantálja. A jövőben az élethosszig tartó hivatalos frigy fakultatív lehetőséggé válik, az új világrendetlenség a kommunáknak kedvez.

[1] Róm 8,19–22

[2] Isz 133/34,4–16

[3] Isz 57/129

[4] Isz 104/218

[5] Jn 8,44

[6] Zsk 59–62. (Tm 21., 36., 61.)

A túlnépesedési folyamat üteme ma már lassul, ebben tetten érhető a negatív előjelű princípium egyensúlyra irányuló törekvése. Magyarán: ökelme egy működő birodalom akar. No, nem „egy jobbat”, hadd recsegjen-ropogjon, úgy szép az élet, ha zajlik... Ideális társadalom – ahogy azt az utópista materialisták képzelik – sose lesz. A Sátán és öntudatlan kollaboránsai számára pedig mindig az van. A világ fiainak minden idő kedvező [1], ők jól érzik magukat a „külső sötétségben” [2]. A tökéletes emberi társadalom létrehozása különben se a homo sapiens dolga, hanem az alkotóé ! „Odaát” a Jóisten csinált Mennysországot, „idelent” pedig az Ördög – és a cinkosaivá vált gonosz lelkek – teremtenek pokoli körülményeket [3].

A történelmet nem a tömegek csinálják, főleg nem a kerékkötőnek számító vallásos réteg. A hívek csak nagykorú gyerekek, „tudásuk” a babona szintjén áll. Vakságukban nem látják, hogy a világ rosszasága a legapróbb dolgokban is megmutatkozik. A hétköznapi káromkodásokban valójában azt hibáztatjuk, aki ilyen csapnivaló életteret készített. Ez a valaki ama Tékozló fiú, vagyis az Örökkévalót még senki se káromolta. A méltatlankodó egyének sajnos nem közvetlen istenkapcsolatra vágnak, csupán több mézet szeretnének arra a madzagra, amit elhúznak az orruk előtt.

Azt az illuzórikus országot egyébként sem lehet itt a földön felépíteni [4]. Az örök birodalom nem férne el orbitális határok között [5]. Isten Világa be fogja kebelezní ezt a téridő-kontinuumot, az ideális társadalom, a boldog házasság s az ezekhez hasonló téveszmékkel együtt. Ilyesmik csak elszigetelt módon, laboratóriumi körülmények között vegetálhatnak, ideig-óráig. Feltéve, hogy az ateista állam, saját jól felfogott érdekei ellenére, biztosítja ezekhez a szent kísérletekhez a feltételeket.

Tudniillik, az emberiség politikai vezetői is egyre jobb társadalmi formákat keresnek, ám materialista módon. Ez egybevág a Sátán céljaival, aki teljes szekularizációban gondolkodik, ami az Isten-igény megszűnésével egyenlő. Észre kell venni, hogy a hegyi beszéd nem egy teokratikus rendszer megszervezéséről szól. A jézusi logionok nem egy itteni ország felépítéséhez adnak támpontokat. Az ilyesfajta, szocializmusszerű építkezés a keresés ellentéte ! [6]. Az örömhírt demonstratív módon, a világ ellen tanúságot téve kell elhinteni a kozmoszban [7]. Az Atya csöppet sem rejtélyes akarata szerint [8].

[1] Jn 7,6–9 A ti időtök mindenkor készen áll = saját lételemetekben vagytok.

[2] Jn 3,19–20

[3] Mt 25,41; Isz 57/129

[4] Tm 114., Lk 17,20–1; Jn 18,36

[5] Izajás 66,1; ApCsel 7,48–9

[6] Tm 66., Mt 21,42; Mk 12,10; Lk 20,17; Jn 15,1–8

[7] Tm 27., 82., Mk 16,15; 1Ján 3,8b

(Tm 72., 112.; Isz 183/62; Mt 26,61; Mk 13,2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14)

[8] Mt 7,21–3 Az Emberfi is a nyilvános működés periodikus (Mt 8,11; Jn 10,1–18) megismétlését szeretné. Az utolsó vacsora szimbolikus cselekedete (az eucharisztia „nagy titka”) azt sugallja: Ti is legyetek olyanok, mint én ! Az asszimiláció mértéke – egyetek és igyatok engem – teljes hasonulást jelent (Tm 109.) A Lk 12,31 és a Mt 6,33 alatt megszólított „kisdéd nyáj” a Fiú nyomába lépő tényleges követőire utal. Nyilvánvaló, hogy az atyai gondviselés kizárólag rájuk tud vonatkozni ! (Mt 6,25–34; Lk 12,22–34)

A bűnök bocsánatára

Minden állam, politikai berendezkedésétől függetlenül, osztályokra tagolódik. A szocializmusban is így volt, csak akkor „rétegeknek” nevezték a társadalom jól körvonalazható csoportjait. A derékhadat a munkások és parasztok adták, akik az értelmiséggel karöltve túrták a párttagok irányítását. Volt egy „ötödik hadoszlop” is, a cigányság, mely szinte autonómiát élvezve űzte ősi mesterségeit. A huszadik századi magyar nemzet a közvélekedés szerint belőlük, a svábokból és a zsidókból állt. A rendszerváltáskor utóbbiaknak felkínálták a nemzetiségi létformát, melyet természetesen visszautasítottak.

Az osztályok gazdasági alapon szerveződnek, az arisztokrácia magától értetődően vagyont jelent, illetve nemességet a vagyon által lehet szerezni. A gazdagság, nobilitás és befolyás régóta összetartozik, legújabb korunkban ehhez a valamilyen szempontbóli közismertség is hozzá tartozik. A sikeres fiatalok között „népszerűség” dül, ám ezt a körülrajongott státust előnyös külső nélkül nem lehet megszerezni.

Az ilyesfajta besorolás a sátáni hierarchia szerves része, mert hatalommal jár, még ha az „csupán” a szépség hatalma is. Az érvényesülést nem adják ingyen, a másokra kényszeríthető akarat erőszak alkalmazását jelenti, akkor is, ha segítség vagy felelősség orcája mögé bújik. A másikat általában a saját érdekében győzködik valamiről. Az ilyesfajta „emberi” magatartás egyértelműen gonosz vérvonalra utal [1].

Ez az össznépi átverés nem ismeri a jó és a rossz fogalmát, ma már csak nyertesek és vesztesek vannak. A tisztesség az üzleti életben a rátermettségi hiányát jelzi... A bérnyilkosnak nimbusza van, hisz profi módon ténykedik. A prostituáltból is „dolgozó lány” lett. A rendőr szintén rezignáltan intézkedik: „Nem én hozom a törvényeket, én csak betartatom”.

Ez a társadalmi mentalitás ékes bizonyítéka annak, hogy nem lehet Istennek tetsző életet élni egy Istennek nem tetsző helyen... Az egyházfiak mégis „pontozósok” éltszent-ségre” játszanak, holott az Úristen abban ítél meg, amiben talál [2]. A királyság helyett építendő „ország” ugyanazon okból nem valósulhat meg, amiért a szocializmus. Münzer Tamás naiv kommunizmusa szintén ezen bukott meg. Bemérítő Jánosnak is fejét vették. Az utópiákat Orwell racionálisabb látomásai ellenpontosítják.

Az ember, aki egy zsebkiadású káoszharcos [3], ostoba, önfejű és önző. Ország-beli értelemben igénytelen, főleg a hívek érik be azzal, ami van. Ezért aztán ők maguk a Pneumát nélkülöző szegénység [4]. Hitről kizárólag a krisztusi kinyilatkoztatás ismeretében beszélhetünk. Ennek hiányában csak a „Jézuska” jöhet, úgy, mint a Mikulás és a Nyuszi. A nyulak persze gyorsan szaporodnak, de biológiai sokasodással lehetetlen ideológiai teret nyerni. A túlnépesedés ugyanis sziszifuszi dologgá teszi a megtérítési és misszionálási erőfeszítéseket.

Itt is igaz, hogy aki sokat markol, az keveset fog. A „nagy egyesítések” mindig is hatalmi célokat szolgáltak. Elfoglalni könnyű, igazgatni nehéz. A hódítók nem is akarták direkt módon rákényszeríteni vallásukat a leigázott népekre. Persze, az erő pozíciójából is lehet tárgyalni. Ha valaki nagyon erős, felszabadítóként érkezhet. Puszi jobbról, puszi balról, és ti hívtatok [5].

[1] Jn 8,38; 8,41a; 8,42-7

[2] Zsk 112., Isz 178/228

[3] Pierre Casetti-Frei

[4] Tm 2.

[5] A Szovjetunió bevett gyakorlata volt.

Ha elfogadjuk, hogy egységben az erő, akkor belátjuk, hogy az autonóm törekvések a globalizáció pozitív jelenségei ellen hatnak. Ha beletartozunk egy unióba, akkor el kell fogadnunk a központi irányítást. Az USA nem véletlenül lett a legerősebb világhatalom. Békés egymás mellett élés csak addig lehetséges, amíg megvan a gazdasági szuverenitás. Ezt ma már a források és a fogyasztók aránya minősíti. A decentralizálás és a liberális anarchia emberarcúbb, mint az uniformizált energiaelosztás, de ekkora populáció esetében már nem járható út.

A világ etnikai és szellemi homologizáció elé néz. A migrációs hullámok ebbe erővel fognak besegíteni. Mielőtt túl hamar törnénk pálcát e jelenség felett, végezzünk el egy képzeletbeli kísérletet. Döntsük meg kissé a Földet: a fehér ember ekkor dél felé húzódná a nagy hideg miatt. Nyilván azt szeretnénk, ha befogadnának minket, hiszen csak élni akarunk, azon a bolygón, melyen nekünk is jogunk van tartózkodni. A mostani helyzet olyan, mintha a lángoló házból menekülő emberekre lőnének a tűzoltók, ahelyett, hogy védőhálót feszítenének ki alájuk. Persze, a valláserkölcsei előírások soha nem számítanak hitetlenek, bennszülöttek és színes bőrűek esetében. Idézzük csak fel, hogyan viselkedtünk az indiánokkal vagy a négerekkel szemben. Valószínűleg kamatostul fogjuk visszakapni a kölcsönt.

A papok – híveik nagy meglepődésére – így könyörögnek a misén: „ne bűneinket nézd, hanem egyházunk hitét”. Ilyen kollektív hivatkozási alap azonban nem létezik! Az intézményesített vallás ugyanis nem más, mint az Atyától távol ültetett szőlőtő [1]. Jézus jelképes cselekedete is egyértelművé teszi [2] hogy nem akart semmiféle hierarchikusan felépülő szervezetet, azaz hívekre és papokra való tagolódást. Ezt verbálisan is megerősítette [3]. Következésképpen a történelmi kereszténység nélkülözi a mennyei legitimitást.

A fehér ember kultúrája nem bújhat üdvtörténeti kulisszák mögé [4]. Ha hitbéli megfontolásokból ránt kardot a védelmében, akkor az dzsihád lesz, egy „szent” háború. Magyarán: vallási köntösbe öltöztetett öldöklés, amiben az erősebb fog győzni. A zsidók erre már többször is ráfáztak, mert azt hitték: ha Isten velünk, ki ellenünk. A Fiú már a kezdetektől óvott az ilyen hozzáállástól [5].

Némelyek szerint senki sem ártatlan. Például a jó rendőr szemében a világ egyik fele bűnöző, a másik fele gyanúsított. Van igazság ebben, Madách Imre már régen megénekelte [6]. Megtisztulni csak egyféleképp lehet, a Küldetés elvállalásával, amihez lelkiületi azonosulás szükséges [7]. Jézus nem a világ bűneit vette el, ő a reménybeli követőit szeretné semmissé tenni!

[1] Tm 39., Mt 15,13; Jn 15,1; Isz 109/53

[2] Jn 13,4–16 „Nincs részed velem” / „Nincs közöd hozzám” = aki nem vállalja a testvéri egyenlőségen (Tm 24.) alapuló szolgálatot (Mt 20,25–8; Mk 10,42–5; Lk 22,24–7), aki valamiféle hierarchiában gondolkodik...

[3] Mt 23,8–12 Nem nevezett ki pápát, nem alapított szentségeket, nem bízott meg tanítóhivatalt stb.

[4] Bővebben: *A szó elrepül...* In: *Az elvetett kő*, 4–9. old. (mek.oszk.hu/15000/15052)

[5] Mt 5,41 Itt a megszálló rómaiak egyik rendeletére utal.

[6] *Koldús a dúst testvéreül kívánja* / *Cseréld meg őket és ő von keresztre* (Az ember tragédiája, VI. szín)

[7] Tm 107., 109., Mt 26,26–9

A szövetség vére sokakért ontatik ki, nem mindenkiért! (Jn 17,9). Ama „kisdéd nyájról” (Lk 12,32) van szó, amelybe az eljövendő századok Pásztort követő juhái is tartozni fognak (vö. Jn 10,1–16). Ezek az egyének (tehát nem kollektívák) a világ négy sarkából jönnek (Mt 8,11; Lk 13,29), mert a népi kiválasztottság nacionalista illúzió. A Zebedeus-fiak, tudtukon kívül, ebbe a kronológia által kijelölt sorba kíváncsoztak (Mt 20,20–8).

Mint a nap !

Jézust nem egyszerű tévtanítóként, hanem az egész júdaizmus megtiprójaként ítélte el a Nagytanács. Valójában sokkal többről van szó: a fennálló világrend felforgatásáról [1]. Igazi ellenfele a Sátánná lett Tékozló fiú volt [2]. A keresztények üdvtörténeti harca se test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség birodalmának urai s a gonoszság lelkei ellen, melyek egy másik dimenzióból támadnak bennünket [3]. A Fiú megmentő fellépése – ami a túloldaltól nézve diverziós tevékenység ! [4] –, a perturbált szellemi szövet kibogozása volt. Ez sokkal több, mint Izráel helyreállítása. Ő nem a zsidó vallást akarta megreformálni, ami azért szorult erős korrekcióra, mert geocentrikus és emberközpontú alapállása miatt összefonódott a teljes szekularizációt megcélzó materializmussal [5].

Minden nyilvános működés gyorsítja az erjedési/megkelesztési folyamatot: a jézusok tanításai, tettei és jelképes cselekedetei megkurtítják az Ellenlábaskok rendelkezésére álló időt [6]. Tudományos szempontból nézve ez nem más, mint az „anyag” ellenkezése a meggyöngyözéssel szemben. A nagy csata tehát az Abszolútum és soros tékozló fia között folyik. A senki földjén élő ember csak szenvedő alany, aki rosszul határozza meg magát. A homo sapiens azt képzei, hogy a Teremtővel dacol, holott egy demiurgosz játékszere. Ebből a pozícióból kizárólag Fiúi státusba lépve szabadul: ha megistenül, akkor maga az esélyt kapott Teremtő működhet benne [7].

A Miatyánkban e perturbált, földi élettér Isten Világába való integrálódását kérjük. Ehhez akkor járulhatunk hozzá tevételesen, ha „házunk” (megtartó, belső struktúránk) a logika kösziklájára épült, s ezért erődített várossá válik [8]. Ez a folyamat azonban nem mehet végbe kollektív módon, a széles (egyházi) úton botorkálva. Ezen a téren még (közösségi) munkamegosztás sem lehetséges ! A hit minden elemének az egyénben kell koncentrálnia; nem mehet át a szomszédba egy kis sóért [9]... A gyerekkori mondókaival ellentétben a kereső egyedül vadászik, saját maga lövi meg, ő viszi haza, és főzi meg, mert csak ekkor ülhet le ama asztalhoz, ami már megterítve várja [10].

Az egykori názáreti építőmester ezt az autodidakta utat járta be, ezért ajánlhatja az ő módszerét. Követéséhez fel kell ismerni a státusát, különben nem hisszük el azt, amit mond. Feltétlen hitelt adás nélkül viszont nem részesülünk azokból a kinyilatkoztatott igazságokból, melyek megmentenek bennünket. A kiábrándult ateisták azt mondják: ha Isten segíteni akar rajtam, tudja, hol talál... E rezignált magatartás mögött a legnagyobb hazugság áll, amit a Hazugság atyja indirekt módon terjeszt. Evilág Jóisten általi teremtettségére gondolok, ezen a szögön lóg az a lánc, amelynek szemeit naponta morzsolgatjuk, fájdalmas olvasó gyanánt.

[1] Tm 34., 72., Mt 12,22–37; Mk 3,22–30; Lk 11,14–23; Mt 24,1–2: Kő kövön nem marad !

[2] 1Ján 3,8b; Tm 72., ApCsel 6,14; Jn 19,11 Pilátus hatalmát végső soron a Sátán adta.

[3] Efézusi levél 6,12 Bővebben: *Szentlecke Párról* (mek.oszk.hu/16500/16532)

[4] Lk 11,24–6 A tisztátalan szellem nem megy ki magától, azt ki kell űzni !

[5] Mt 5,17–20 Kommentár: *Pszichén innen, és túl...* 28 – 32. old. (mek.oszk.hu/18800/18888)

[6] Mt 8,28–34 A gonosz lelkekről lásd *Pszichén innen, és túl...* 17 – 27. old.

[7] Jn 10,31–9; 14,7–11 Nikodémus rájött erre (Jn 3,1–2), ahogy a Zsolt 82,6 szerzője is !

[8] Tm 31., Mt 5,14; 7,24–7

[9] Mk 9,49–50 A „só” az a megszerzett tudás, mely bennünket tartósít.

[10] Jn 10,11–8; 14,1–3; 17,1–26

A homo sapiensnek fontos, hogy mit érez, mire vágyik, s mi az igazság. A fruszt-rált egyén nem tud és nem is akar hazudni [1]... Aki él az ismeret kulcsaival, vagyis csendet, zavartalanságot teremt maga körül és olvas, az önerőből is teljesen megvilágosodhat ! [2]. Jézusi megfogalmazással: *saját fényében ragyoghat, mint a nap* [3]. Ehhez elsősorban más (világnézeti) felismerésre kell térni. Az irgalom logikája ugyan sok mindent szétzúz bennünk [4], de így is jobban járunk, mint az, akire ez a „kő” ráesik [5]. Ha az Atya felhatalmazottját nem tekintjük egyedüli mértékadónak, akkor lelkiileg felmorzsolódunk.

A Fiú státusának fel- és elismerése nélkül nem jutunk messzire a szent írásokban. Azokat nem lehet pártatlan szakemberként elemezgetni. Egy tanult barátom egészen az ajtóig hatolt, ám a küszöböt nem volt képes átlépni. A lexikális tudása megvolt hozzá, de valami hiányzott... Levezetésem után azt mondta: „Ja, hogy te ezt el is hiszed...” A pártállami rendszerben még Jézus történetiségét is vitatták... A Futkosón [6] a KISZ-titkár – csatlósai körében – arról akart meggyőzni, hogy egy legendabeli alakról van szó. Azt válaszoltam, hogy Szadiszlavszkij és Kontárcsuk szovjet vallástörténészek véleménye szerint ma már komoly tudós nem kételkedik abban, hogy a názáreti építőmester élt. Persze, ők is tudják, csak próbára akartak tenni...

Sajnos, a keresztényeket sem érdekli különösképpen az a Jézus-esemény, aminek állítólagos megváltásukat köszönhetik. Ő nem azért jött, hogy a világ haszonélvezetére tanítgassa őket. Az ugyanis ősidők óta a Sátán műfaja [7]... Az országbeli értelemben igénytelen hívek abszurd módon arra törekednek, hogy istennek tetsző módon szolgálják a mammont. A gazdag ifjú is valami ilyesmiről spekulált [8].

Ezért aztán az írott evangéliumokban való kötelező eligazodás, Jézus terminológiájának és képvilágának hathatós ismerete, jelképes cselekedeteinek hivatalos értelmezése sem javítana a helyzeten. Éppen ellenkezőleg ! Jelenleg sokkal több hivat tartanak meg a tévhitek, mint az igazság. Ha az egyházfiak tisztában lennének azzal, hogy mivel jár a Fiú követése, tömegestül morzsolódnának le. Nekik szimpatikusabb az a páli teológia, ami alól az elmaradt világvége már kétezer éve kihúzta a talajt.

Jellemző, hogy a keresztények jobban ismerik az ószövetséget, mint az újat. Erről dalszövegeik is árulkodnak: „Mária, jó anyánk, kérjük, hogy nézz le ránk.” A Fiú nem vallotta őt anyjának [9], és nem is lehetett jó, ha a Nyilvános Működés közepén haza akarta toloncolni [10]. Tehát kár közbenjárásért imádkozni hozzá. Ilyesmiben amúgy is csak azok bíznak, akik egy fejük felett elzúgó, talmi üdvtörténetet vallanak, az agyukban végbe mehető helyett. Az ott elterülő zártkerti terület fővesztés terhe mellett megművelendő ! [11]

[1] Mt 11,28 Ezek ama lelki szegények (Mt 5,3; Lk 6,20), avagy „szívükben üldözöttek” (Tm 69.), akik találási céllal keresnek (Tm 15., 22., 48., 53., 62., 69., 70., 76.).

[2] Tm 1., 23., 49., 61., 89., Jn 6,45

[3] Mt 13,43 Aki mindent átlát (Tm 1.), az véglegesen (vö. Isz 57/129) meg tud szabadulni az összes bűnétől (Tm 90., Mt 23,25; Lk 11,39), mégpedig automatikusan (1Ján 3,9).

A teljes szövegösszefüggés (Mt 13,3–52), ill. a Szellemi Hagyaték párhuzama (Tm 56.) nyilvánvalóvá teszi, hogy az igazak nem Atyjuk országában fognak fényleni, és nem abban telepednek asztalhoz (Mt 8,11–2), hanem önerőből megvilágosodva, s ezért magabiztosan (Tm 49.) lépnek fel, „királyi hatalommal” felvértezve (Tm 82.), szuverén uralkodóként (Tm 110.). Országuk tehát bennük lesz !

[4] Mt 11,25–30; Lk 10,21–2

[5] Mt 21,44; Lk 20,18

[6] MNFZ = Magyar Néphadsereg Fegyelmező Zászlóalja (Rákospalota)

[7] Ter 1,26–28

[8] Zsk 21. In: A szűk kapu, 339 – 344. old.

[9] Tm 54., 100., 102., 106., Isz 172a/190; 172b/207

[10] Mt 12,47; Mk 3,31–5; Lk 8,19–21

[11] Tm 110., Mt 13,44; Lk 13,6–9; Jn 15,1–8

Atyjuk akaratát teszik

Valaki azt mondta: higgy Istenben, bármit prédikálnak a papok. Nem mindegyikük táborigi lelkész, mégis megáldják a fegyvereket. Már maga az áldás is csak „szenteltvíz”: se nem árt, se nem használ... Az emberi élet akkor lenne szent, ha sérthetetlen volna, azaz örök. Ekkor nem lenne szükség arra a közvetett istenkapcsolatra, amit állítólag a papok biztosítanak. Így is van, hiszen a félelemmentességért díjat szednek. A káreseményeket persze nem tudják megelőzni. Vigasztalós lelkivezetéseik az Ellenlábak malmára hajtják a vizet... Ennek nincsenek tudatában, mert ostobák. Csak egy ostoba ember beszélheti be azt magának, hogy ő Krisztus testévé és vérévé változtatja a kenyeret és a bort. Felszentelése előtt egy nappal még nem, de egy órával később már igen [1].

Híveik se különbek, ami abból is látszik, hogy közvetlen és személyes istenkapcsolatnak fogadják el a nyilvánvalóan egyoldalú imát. Rossz hírt mondanak: eddig Jézus volt az első és mindmáig egyetlen kereső, aki talált is. Egyedül ő látta és hallotta az Atyát [2], s ez a nagy élmény kizárólag életűszerű követői osztályrésze lesz [3]. Szabad akaratát is kizárólag egy Fiúvá/Leánnyá avasztalt egyén gyakorolhatja. Akkor teszi ezt, amikor elvállalja a nyilvános működést, noha erre senki sem kötelezi [4].

Ehhez először böjtölni kell a méreggel átitatott világgal, aztán egy időre elvonulni előle [5]. Ha sikerrel vívjuk meg belső küzdelmeinket [6], akkor felvirradnak dicsőséges napjaink [7]. Ebben angyalaink is segítségünkre lesznek [8], úgy, hogy emlékezetünkbe idéznek bizonyos dolgokat, s a jövőt is megmondják [9].

Korra, nemre és felekezetre való tekintet nélkül bárki megvilágosodhat. Már maga a tanulási folyamat is boldogító, hiszen a gondolkodás terhe könnyű, a logika uralma szelíd és a belátás igája enyhe. Iskolai végzettség se kell hozzá, a názáreti építőmester se járt teológiai kurzusokra. Ennek ellenére olyan szellemi hagyatékot tudott ránk testelni, ami örök időkre megmarad [10].

Lelkületük szerint a mai papok a farizeusok utódai. Fő tevékenységüknek az állítólag reájuk bízott nyáj erkölcsi terelgetését tartják, és másra nem is igen alkalmasak. Az „elveszett” juhokkal ugyanis semmit sem tudnak kezdeni [11], mert a keresők válszokat várnak bizonyos kérdésekre. Ezek sorában a teodicea az első (miért engedi Isten hogy...). Az engedelmeskedésre kényszerített vak vezetők tulajdonképpen Fiú-aspiránsok lehetnének. Sajnos, nem tudják átlépni reverendájuk árnyékát.

[1] Jézus szimbolikus tettének magyarázatát lásd *Merre menjünk?* 17 – 19. old. (mek.oszk.hu/16100/16137)

[2] Mt 5,8; Jn 5,37b

[3] Tm 14., 26b

[4] Jn 10,17–8

(Mt 16,24; Mk 8,34; Lk 9,23) Vegye fel keresztségét = barátkozzon meg az erőszakos halállal.

[5] Tm 26a; Mk 1,12–3

[6] Tm 34., 60., 99., Mt 4,1–11; Mk 1,12–3; Lk 4,1–13

[7] Tm 3., Jn 8,56 Ábrahám „odafentről” nézhette Jézus nemes tetteit.

[8] Tm 89. A kinyilatkoztatások egyéni és személyre szabott módon érkeznek hozzánk.

[9] Tm 17., Mt 20,17–9; 26,34

[10] Mt 24,35 Ez utalás az ún. Tamás-evangéliumra is. (mek.oszk.hu/14600/14682)

[11] Az igehely kommentárját lásd *Bulányi, a tisztelendő*, 19 – 22. old. (mek.oszk.hu/10200/10251)

Hiúság motiválta tudatlanságukban nem veszik észre, hogy az embereknek nincs szükségük reájuk. Sem a közvetlen istenkapcsolat lehetőségyszerű kialakításakor, sem a világba való beilleszkedésükre. A teljes megvilágosodás nem kíván és nem is tűr intézményes közvetítőt [1], a külső sötétség kaotikus rendszerébe pedig csak annak sátáni erővonalai mentén lehet belesimulni, némi sírás és fogcsikorgatás árán. Ha ez az élettér a Jóisten alkotása lenne, akkor a természet rendje tenné fölöslegessé a vallási szervezeteket. Egyházra annak a demiurgosznak van szüksége, aki védhetetlen pozícióba állítja a papokat. Olyan hazugságok terjesztésével bízta meg őket, amikről mindenképpen lehull a lepel. Visszamenőleges hatállyal !

Amint kiderül, hogy ezt a világot nem az Örökkévaló teremtette, láncreakció indul be a közgondolkodásban. Valósággal fölgöngyölödnek az egek, és a földön se marad kő kövön [2]. Erre a felismerésre semmiféle szekta nem juthat el, közösségileg. A megújulást célzó szent kísérletek azért vallanak kudarcot, mert kollektív haladást feltételeznek. Ha ezt a biológiai térnyerés igényével is megfejelek, saját sírjukat ássák. A nagycsaládos életforma ugyanis mindazt az időt és energiát felemészti, amire egy keresőnek szüksége van [3].

Az emberek fejében a Magasságos helyére evilág került, közvetlen istenkapcsolatra nincs igény [4]... A kevés keresőt pedig a papok gyilkolják, „vipérák fajzataiként” [5]. Teológiájuk félműveltségük miatt válik halálosan mérgezővé. Közzé teszik ugyan a kinyilatkoztatásokat tartalmazó igéket, ám azok mondanivalójával nincsenek tisztában ! [6]. Emiatt gyülekezetük tagjai azt hiszik, hogy az atyai gondviselés mindannyiukra, napi lebontásban, és szeretteikre is vonatkozik... Ez a védőháló azonban kizárólag a keresők alá van kifeszítve. Ők azok az *égi madarak*, akik a talált Pneuma magokkal táplálkoznak [7]. Ha ezt a hajszalakat is számon tartó gondoskodást olyanoknak ígéred, akik nem Fiú-aspiránsok, akkor megtéveszted őket ! Igaz, csak tudatlanságodban, de annál nagyobb a bűnöd... A „nem tudtam” ugyanis súlyosbító körülmény ! A tájékozatlanságnak tudniillik mindig oka van. Általában a „kicsinyek” semmibe vétele [8].

[1] Jn 11,48; 12,19

[2] Tm 10., 112., Mt 24,35; Lk 21,33 Teljesen más isten- és világkép körvonalazódik.

[3] Mk 12,28–30 A gyerekek miatt a szülők nem tehetik azt, amit kéne. Ezért kell adott esetben a családot is hátra hagyni (Mt 19,29). Persze, könnyebb, ha eleve nem köteleződünk el.

[4] Tm 27.

[5] A „vipérák fajzata” jézusi terminus, de a Beméritő szájába adták... Máténál jól, mert a törvénytudókat aposztrofálja így (Mt 3,7), Lukácsnál rosszul, mert a sokaságra nem érvényes a megszólítás ! (Lk 3,7). Tanítványai legyőzhetik ezeket az átvitt értelemben vett mérges kígyókat (Lk 10,17–20), akik nem tudnak félrevezető teológiát beléjük marni (Mk 16,17–8). Pál, ezt az ígét sem értve, tekintélyének növelése érdekében, „megvalósítja” Jézus ígétét (ApCsel 28,1–6).

Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 58 – 64. és 71 – 72. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

[6] Isz 33/7; 84/144; 85/167

[7] Mt 6,25–34; 10,29–31; Lk 12,22–32; Isz 62/145; Jn 4,32–4

[8] Mt 18,1–7 A gyerek valódi tudásvágyból kérdez (Tm 70.), mert személyesen érintett a válaszban. Mt 18,10–1 A csordaszellemű hívekből a logika veszett el (Tm 42., 43., 44.)

Jézus szellemi hagyatéka, a Tamás-evangélium, tudatosan megszerkesztett mű. A logionok sorrendje nem esetleges, ez itt is kiderül. Erre a Tm 43. szomszédai a bizonyítékok: a Tm 42. és 44. is logikai kapcsolatban áll a vizsgált igével. Magát a mondást a Tm 34. mögött meghúzódó események váltották ki, ezért az előrébb is áll. Aki még ezután is kételkedne a jézusi szerkesztés tudatosságában, az lapozza fel a Máté-evangéliumot: ott mind a négy logion *szoros egymásutánban* sorakozik fel. Mt 12,22–30 = Tm 34., Mt 12,31–2 = Tm 43., Mt 12,33–34a = Tm 42., Mt 12,34b–5 = Tm 44.

Amin könnyű túladni

A hagyomány szerint Mohamed csak házasságkötése után kezdett töprengeni az emberi lét problémáin. Ebből is látszik, hogy ez a társadalmilag szentesített kapcsolat – maga az élet. A nők számára feltétlenül, pedig az első teherbe eséssel számukra szó szerint *minden* megváltozik. Itt rögtön felmerül a kérdés: miért nem pozitív változások kísérik az anyaságot. Gyermekük számának növekedését lelkileg is megsínylik: „társas magányba” süllyednek. A vénlányok is pórul járnak, mert aki ki van zárva az érzéki szerelemből, az tulajdonképpen az életből van kizárva. Ez a frusztráció a megnősülni nem tudó férfiakat is kínozza.

A földi lét pokoli körülményei főként nemi síkon érhetők tetten. Már a párra találás is hatalmas probléma. A szépeknek persze nem, s nagy kérdés, hogy miért vannak csúnyák. Az érzéki szerelem terén kontraszelekciónak tűnő ördögi uralom és kizsákmányolás dühöng; a többségnek nem, vagy alig jut partner. Sokaknak az érzelem nélküli szex marad, ami ugyanolyan sivár dolog, mint a szex nélküli érzelem. A nemi jellegzetességekkel bőven megáldott felső tízezer kivételével minden társadalmi osztály szexuális nyomorban él.

A házasság misztifikálása mögött egyszerű érzékiség húzódik meg, paradox módon a kapcsolatban aztán az effajta gyönyörből lesz a legkevesebb. A nemi vágy mesterségesen előidézett pszichoszexuális hiány, amelynek nagy szerepe van a sátáni programban. Az amúgy is gépies módon élő ember szinte feltételes reflex módjára reagál egy kedvére való partner láttán. Ha ez a szituáció alkalommal is párosul, akkor teljesen elveszíti az eszét. Aktus közben teljesen kivetkőzik magából, teste egy bizonyos ponton átveszi tőle az események irányítását. Még a verbális és fizikai brutalitás sem ritka. Valamilyen mértékben minden aktus bűnökkel terhelt. Az utódok bizony a hús és vér parancsára, vagy a férfi akaratából keletkeznek.

Talán ennyiből is látszik, hogy a szex nem szórakozás, hanem egy eléggé megrázó testi-lelki élmény, aminek társadalmi vonatkozásai is vannak. Ezért nem szabad magányügyként kezelni. Hitbéli dologgá a kreacionizmus tévhite teszi, ezt vallva azonban Isten nemcsak a koituszt szenteli meg, hanem a rossz párválasztást is... A válaszok egyik oka az, hogy személyiségünk a házasságkötés után is fejlődik, s a minket körül vevő világ se marad ugyanaz. A holtomiglan-holtodiglan tehát csak az örökkévalóságban működhetne, de ott nincs ilyesmi [1]. A régmúltban azért divott, mert akkortájt se az ember, se a világ nemigen változott.

Nem ritka, hogy a családi idillt a feleség és a gyerek viszonylatában is erőszakkal kényszerítik ki: „Ha beledöglesz, akkor is boldog leszel !” Egy házasságot tört s házasság által megtört asszony mondta: hullá vagyok, csak még meleg. A nőket sem szabad kárhoztatni az igényes erotika iránti vágyaik miatt, elvégre egyenjogúság van. A kényszerű utódnemzéssel járó élvezkedés ördögi árukapcsolás, mely elsősorban őket sújtja.

Ha már a magzati lét is élet, akkor a természet miért abortál? Ha az anyaság önmagában szentség, miért engedik fiaikat háborúba? A pestis boldog békeidőkben is felüti a fejét, válogatás nélkül tarolva... A vadászat minősített gyilkosság, mert orvul történik. A „prédában” is ugyanolyan lélek van, mint benned, csak alacsonyabb szabadsági fokon. Megesik, hogy saját gyereked illet szemrehányással: miért csináltál engem?! S ki tehet a genetika random módszere ellen, ami egyeseket aszexuálissá tesz, másoktól pedig megtagadja az anyai érzelmekért felelős gént ?

[1] Mt 22,30; Mk 12,25; Lk 20,34–6

A kisgyermekkorai játszótársak erotikus vonatkozású egymásra találása bocsánatos bűn. Az ilyen jellegű kapcsolat ugyanis teljesen egyenjogú. A kölcsönös előnyökkel járó őszinte és önzetlen tevékenység mindkét fél önbizalmát egy időben növeli. Mégpedig úgy, hogy a pszichoszexuális ismeretek beszerzése mentes az érdektől, erőszaktól és érzelmi zsarolástól. Férfi és nő későbbi viszonylataiban ezek az értékek felszámolódnak. Már a tizenéves idősakra jellemző „csak barátság” idején megjelenik a kisajátítás igénye, valamint a ki- és felhasználás vétsége. Ezt a kamaszkori együttjárás kínjai követik, egészen felnőtt bűnökkel.

Éppen ezért a nemiséget – mint minden evilági dolgot – futamidős szemlélettel kell nézni, mert ekkor mutatkozik meg az ár/érték arány. Érzéseinket borzolgatni jó dolog, ám rossz üzlet [1]. A királyság szempontjából pedig egyáltalán nem hasznos [2]. A házasság szex köré fonódó idealizált változatáról lehetetlen lemondani [3], de nem is erről van szó, csupán arról, ami ebből nekünk jut... Az meg nem olyan nagy áldozat... Tulajdonképpen egy magántulajdonunk van: az ebbéli kivetettséggel járó lelki fájdalom. Ily módon attól is megszabadulunk!

Persze, mindig vannak olyanok, akik úgy akarnak hozzájutni a világ értékeihez, hogy közben nem adják el a lelküket. Először is: evilágon nincsenek és nem is lehetnek igazi értékek [4], mert ez az élettér a Valóság perturbációjával jött létre [5]. Ugyanilyen – pusztán logikai – alapon szinte tudományosan mondható ki: ebben a milióban semmi sem szép. Az ember esztétikai érzéke *összehasonlítási alap hiányában* fejlődött ki, egy zárt rendszeren belül.

Másodszor: a Sátánt nem lehet megmalmozni. Ez felismerés kérdése. Visszaütéssel kell legyőzni [6], ám az totális önmehtagadás nélkül nem megy [7]. A tanítványok megdöbbenése érthető [8], hiszen evilágon minden a birtokolható mammon körül forog, ami a nemi élet bebiztosítását is magában foglalja. E „két” dologról való lemondás nélkül semmit sem tehetünk. A szürke eminenciás tudja ezt... Ama gazdag ember is az evilági berendezkedés *vágyába* halt bele... [9]

Aki így osztja le a lapokat, nem más, mint cinikus embergyilkos [10]. Talmi értékekért taszít bennünket abba az „országbeli” halálba, amiről Jézus beszélt. A lelkekért vívott csata ugyanis véresen komoly, a szeretetlennek tűnő „*kardforgatás*” minden esetben erre figyelmeztet minket! [11]

[1] Jézus szerint „egy pillanatnyi élvezet hosszan tartó szomorúságot hagy örökölni.” (Isz 133,4–16)

[2] Mt 19,10–2

[3] Mt 5,27–30; Mk 9,43–50

[4] Tm 7., 10., 16., 18., 55., 67., 77., 81., 108.

Isz 109/53,6a – 10a: Nincs nagyobb vesztes nálatok!

(Mt 6,19–21; 13,45–7; 16,26; 18,11–4; Mk 8,36; Lk 9,25; 12,33–4; 15,4–7)

[5] Lásd A *fizika költészete* c. könyvemet (mek.oszk.hu/18800/18894)

[6] Mk 1,12–3; Lk 4,1–13; Jn 14,30 Bennem (már) nincsen semmije. (Csia Lajos fordítása)

[7] Tm 99., Lk 14,25–7 A saját (állhatatlan) lelkünket is meg kell gyűlölni!

[8] Mt 19,23–6

[9] Tm 63., Mt 6,19–21; Lk 12,16–21; Isz 136/221; 155/50

[10] Jn 8,44 (Mt 10,28; Lk 12,4–5; Tm 59.)

[11] Mt 22,1–14 Itt a bűnösök elveszejtése és városuk felégetése érzékelteti a dolog súlyát.

Lk 22,35 – 8 Ehelyütt a kardvásárlás jelzi, hogy a tanítványok Élete a tét.

Tm 99. Az előkelőség iránti vágyat szó szerint meg kell ölnünk magunkban.

Mária és Márta

Az előző fejezetben említett kisgyerekkori „játékokat” azért tartom bocsánatos bűnöknek, mert előre megfontolt szándék nélkül, pusztán a körülmények hatására állnak elő. Megfelelő környezet nélkül senki sem lehet jókor jó helyen. A nemek különbözőségéből adódó kísértés abban a korban védhetetlen. Ehhez még az a pozitívum is társul, hogy olyanokkal is megtörténhet, akik nem tartoznak szerencsésebb társaik közé. Magyarán: nemcsak a szépek kiváltsága.

Sajnos, egy nő úgy is kimaradhat az érzéki szerelemből, hogy közben nemi mivoltának összes hátrányát megkapja. Minden „természetes” lesz: a havi vérzés, a fejfájással járó rossz közérzet, az alhasi görcsök, a mellfeszülés, a hüvelygomba, csak épp a várva várt szerető nem érkezik meg természetes úton. Ez az illető magától értetődő módon a jövőendő férj lesz, hiszen ennek az egésznek a gyerek a célja. Legalábbis ezt sugallja a vallások által tisztátalannak minősített bioritmusa.

Egy igazi nő monogám kapcsolatra vágyik, amiben alárendelt szerepét is elfogadja. Ha egy férfi rendesen viselkedik vele, akkor készséggel elismeri, hogy párja a teremtes koronája. Ez ugyanolyan nyilvánvaló számára, mint a fizikai fölény. Tehát mindent attól a személytől vár, akitől nem fog kapni semmit. Jó esetben. Rossz dolgokban tudniillik részesülhet.

Ezek egymásból következnek, megállíthatatlanul. A terhesség és a szülés általában inkontinenciát és hízást okoz, a gyermekkel pedig lényegében magára marad. Fogamzásgátlás hiányában minden téren tönkre megy, s ez a házasságát is zátonyra futtathatja. Hamar rájön, hogy a szerelem csak egy szó, férje már fiatalabb nőkre figyel. A világot fenntartó igazságtalanság sajnos mindenhová befurakodik.

Kitörési lehetőségei korlátozottak, s csak meghatározott ideig állnak fenn. Egy hervadó nő már nem ugrálhat. Nemi élete beszűkül, a házastársi aktusban az isten hozott és az isten veled szinte egyszerre hangzik el. A feleség szexuális kihágásait a társadalom keményen megtorolja, holott felpróbálás nélkül nem szabad ruhát venni. Jó szex nélkül minek a szerető? Ezek a viszonyok hazudozással járnak, de hát a nemiséggel kapcsolatos elhallgatások és féligazságok nem azok voltak?

Ezek a hazugságok meg is maradnak, mert az emberben működő program felülírja a józan észét. A nő hivatásának érzi azt a taposómalmot, ami elnyűvi őt. Még a homoszexuális párok is családban gondolkodnak. Persze, lehet építgetni egy kívülről melegnek látszó fészket, de azok csak falak. Az építész diplomával is rendelkező Latinovits Zoltán kérdezte egyszer: hát nem mindegy; hová nem mész haza? Jómagam mindig szerény körülmények között éltem, sokszor kellett kölcsönkérni ezt-azt. Kaptam is mindent, egy valamit leszámítva. Feleséget senki sem adott kölcsön. Mindenki örökbe akarta adni.

Ahogy a koitusz percekben mérhető gyönyöre se áll arányban a szülés több órányi gyötrelmével, úgy a mézeshetek se igazolnak egy egész életet. Ezzel a nőknek is számot kell vetniük. Mária és Márta példája lebegjen előttük! [1]. Lehet a fazekak és a mosó-dézsza között ingázni, de az élet kenyeke is osztogatható [2], fehér ruhában járva [3].

[1] Lk 10,38–42 Nincs „jobbik” rész, csak jó! (Csia Lajos fordítása)

[2] Tm 61., 109., 115., Jn 6,35–58

[3] Az anyagában fehér (homogén) öltözet a megvilágosodás jele (Mt 6,22; 7,28–9; 17,2; Mk 9,3; Jel 6,11)

Jézusnak nótanítványai is voltak, hetet név szerint ismerünk. Az apostolok nem nézték őket jó szemmel [1], tudniillik úgy vélték; az asszonyok „nem méltók” az (immanens) királyságra [2]. Ez a gondolkodásmód szinte illusztrálja azt a megosztott lelkületet, ami törvényszerűen sötétségbe torkollik [3]. A magdalai Mária fogékonyabb teremtes volt náluk [4], evangéliumot is írt. Salome pedig egyszer megkérdezte az Urat: meddig lesz a halálnak hatalma?

Tulajdonképpen ugyanaz iránt érdeklődött, mint a tanítványok s az ellenfelek [5]. A „halottak nyugalma”, ill. „az új világ eljötté” a királyság megvalósulásával függ össze, vagyis igazából mindenki arra vár választ, hogy *mikor* jön el Isten országa... Jézus erre sohasem felel időhatározóval. Mindig a *hogyan* válaszolja fel, mert ama lelki- vagy tudatállapot megvalósulása (a teljes megvilágosodás) rajtunk fordul, a mi helyes magatartásunktól függ. A szóban forgó esetben így válaszolt: „Amíg ti, asszonyok, szültök”.

Ez tipikus jézusi szöveg, ami gondolkodásra készítet. Hosszú ideig lehetne tévutakon járva agyalni rajta, ám ha szem előtt tartjuk a Fiú egyszerű mondanivalóit, akkor a példabeszédek kulcsát használva könnyen megfejthetjük [6]. Tehát: mikor nem fognak szülni az asszonyok? Mikor nem fognak szülni *egész biztosan*? Hát akkor, ha nem koitálnak. Máris levonhatunk egy helytelen következtetést: aki nem „csinálja”, az bejut a királyságba... És egy jót: aki bejutott a királyságba, az (már) nem csinálja... Ennek magyarázatát a Fülöp-evangéliumban adja meg [7].

A közvetlen istenkapcsolat helyére az elibénk rakott világ került [8], ami a homo sapiens szempontjából nézve elsősorban férfiakból és nőkből áll. Az általuk létrehozott dolgok már másodlagosak, a természeti háttér pedig csupán díszlet. Evilág Ura tehát a testiséget kínálja fel csúcserték gyanánt [9]. Ezért kiált fel az ember intim szituációkban: „isteni... mennyei...” Bizonyos feltételek mellett az is, ha eltekintünk a következményektől, és nem teljes futamidőben szemléljük a dolgot.

[1] Tm 20. Övezzétek fel magatokat ágyékotoknál = felejtsetek el a szexizmust

[2] Tm 115. A „férfiúvá lett” asszony logikusan gondolkodik. Másra nincs szükség. Aki így tesz, az beszédében is szét tudja választani a lényegeset a lényegtelenről, ami nem a tárgyhoz tartozik.

[3] Tm 21., 23., 38., 42., 49., 61., 92., Mt 6,22; Mk 9,3; Jel 6,11
tisztaság = egyszerűség = egyneműség = homogenitás = keveretlenség = anyagában való fénylés
Ez Jézus belülről fakadó kisugárzásának „titka”. (Mt 7,28–9; 17,2; Mk 9,3; Lk 9,29)

[4] Fülöp-evang. 111. (Zsk 43.)

[5] Zsk 58 – 62., Tm 50.

[6] *Kulcs a példabeszédekhez.* In: *Utolsókól első,* 81 – 84. old. (mek.oszk.hu/11900/11986)

[7] Az égi embernek több gyermeke van, mint a földinek. Ádámnak ugyan sok van, ám azok halandók. A tökéletes emberéi viszont nem halnak meg, mert mindig újra nemzik őket. Az Atya gyermekeket hoz létre, de azok nem képesek gyermekeket létrehozni. Akit ugyanis nemzettek, az nem képes nemzeni. A gyermek testvéreket hoz magának létre, nem pedig gyermekeket. (Fp 106. Zsk 48.)

[8] Tm 4.

[9] Tm 81., 1Móz 2,23–5

Az asszony akkor keletkezett, mikor a férfi aludt, vagyis az álmaiból-vágyaiból formálták meg. A férfit a hűs-vér nő, tehát az érzéki szerelem látható, megragadható s birtokolható tárgya hozza lázba. Ezért (a pszichoszexuális élményért) hagyja ott apját és anyját, nem az utódnemzés, pláne nem a fajfenntartás kedvéért! A „kettő egy test lesz” arra utal, hogy a közösülés együttlésbe torkollik, azaz a házasságot a koitusz hozza létre. Az első emberpár meztelensége magától értetődik, mert amíg nem léteztek, addig értelmetlen lett volna ruhát teremteni. A szégyentelenség oka nyilvánvaló: egymás erotikus felfedezése örömteli dolog. A gyönyör és a reprodukció gyakorlati szétválaszthatatlansága olyan ördögi „árukapcsolás”, amit a nemiségétől függő (Tm 88.) ember kénytelen-kelletlen elfogad.

Ez a bibliai rész nem valóságos történet, de tükrözi a negatív előjelű PrINCÍPIUM programját, ahogy máshol is (pl. Ter 1,26–8). Az Istent játszó Másoló tehát gondolati kísérletezéseiben vezette oda az asszonyt a férfihez. Ádám és Éva ugyanis nem hagyhatta ott nem létező apját és anyját... Ezért hibásak azok a képzőművészeti alkotások, amelyek köldökkel ábrázolják az első emberpárt.

Az lesz majd a nap...

„A fizika költészete” című könyvem 47. oldalát – és egyben magát a kötetet is – lezáró sorokban azt állítom, hogy a homo sapiens életútja, determinációkkal való terheltsége miatt, érvénytelennek minősül, ezért az egyén bátran elhatárolódhat majdan a tetteitől. Mi több: lelkünk teremtetője, a Jézus által Atyának nevezett Abszolútum, mindenkit fel fog menteni bűnei alól.

Ez utóbbit az összes keresztény hiszi, bár a poklot vallók ebbéli reményeiket nem terjesztik ki a pogányokra. Farizeusi lelkületű papjaik szintén szívesen tanúskodnának ellenlábasaik viselt dolgairól... Ők már földi életükben ítélkezési gyakorlatot folytatnak, jogosulatlan biztosítási tevékenységüket lelkivezetésnek álcázva [1]. Az örök életet azonban adminisztrált teljesítmények alapján sem lehet megszerezni, főként akkor nem, ha eme ténykedés mások noszogatásában merül ki [2].

A krisztusi kereszténység, továbbiakban: jézusi keresztség [3], épp abban különbözik a Mesterre hivatkozó történelmi vallástól, hogy nem ismer hierarchiába rendeződő papokat s híveket. Az ő egyszemélyes ekléziája egy hegyre épült város, tehát az istenkapcsolat egyedül lehetséges és demonstrálhatóan *közvetlen* módja [4], ami a logika kószikláján *önállóan* is megáll [5].

Általános, kollektív jellegű, a nem létező üdvtörténet folyamába illeszkedő, tömegekkel számoló „teljes búcsúra” tehát senki ne számítson... A kétértelmű „visszamérés” arra utal, hogy az igazi mammon fogadásának a jó lelkület a záloga ! Ezzel el is jutottunk az atyai megbocsátás feltételéhez: az ösztönös, önkéntelenül megnyilvánuló helyes magatartáshoz. Az irgalmas szamaritánusról szóló példabeszéd ennek fontosságát emeli ki, a rokon, Szellemi Hagyaték-beli logion, úgyszintén [6].

Már az örömhírre való reagálás és a későbbi, fokozatosan történő kinyilatkoztatás vétele is ennek a beállítottágnak a függvénye [7]. Az egyéni és személyre szabott módon végbe menő megvilágosodási folyamat azon a nevezetes „*utolsó napon*” válik teljessé [8], amikor a tanúságtevési szándék atyai meghatalmazással párosul. A feloldozás tehát a nyilvános működés elvállalásakor következik be. A közhiedelemmé vált páli megváltáselmélettel ellentétben ennek nincs köze az emberiség vétkeinek eltörléséhez [9].

A szuverén módon [10] gyakorolt tervszerű megbocsátási tevékenység teljesen más kérdés... [11]. Ezek a nemes tettek a Fiú egyedüli mértékadóságára és az Atyával való azonos lelkületére mutatnak rá [12]. A bizonyító jellegű Erő nem áll automatikusan bárki rendelkezésére, de *lehetőszerűen* ott szunnyad minden emberben, nemre való tekintet

[1] Mt 23,2

[2] Isz 33/7; 79/156: A bölcsesség nem a bölcsesség hirdetése, hanem a megvalósítása !

[3] Mk 10,38; Lk 12,50

[4] Jn 11,48: Mindenki benne hisz majd, mi pedig eltűnhetünk balfenéken...

Jn 12,19: Elveszett a közvetítői szerepünk !

[5] Tm 15., 22., 48., 76., Mt 7,24–7; 16,17–9

Péter logikus gondolkodással jutott el a helyes következtetés levonásáig.

[6] Mt 7,1–2; Lk 6,37–8; Tm 62.

[7] Jn 7,17 Az angyalok és a próféták csak akkor jönnek hozzánk, ha elébük megyünk ! (Tm 89.)

[8] Jn 6,39–40; Tm 3., 93.

[9] Bővebben: *A szűk kapu*, 64 – 66. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)

[10] Tm 82., 110.

[11] Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 24 – 27. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

[12] Jn 14,7–11

nélkül ! [1]. Az alkirályi székekbe beleülni szándékozó Zebedeus-fiak tehát felsorakozhattak volna Jézus mellé, alkalmazkodva a világ elé lépés kronológiájához [2]. Sajnos, fogalmuk sem volt arról, hogy először is egy olyan gondolkodási folyamatot kéne végigcsinálniuk, amihez nincs affinitásuk [3], hiszen az utolsó órákban is rangvitáztak...

A „nem tudjátok, mit kértek”, illetve a „nem tudják, mit cselekszenek” [4] tulajdonképpen oka az a lelki motiválatlanság, amely a történelmi egyházak csordaszellemű híveire jellemző... Az Atya ennek ellenére nemcsak a jókra, hanem a rosszakra is felhozza „napját”, vagyis az arra érdemteleneknek is felkínálja királyságát. A jézusi terminológia ismeretében ez azt jelenti, hogy egyszer mindenkinek lehetősége lesz megismerni a Valóságot [5], s ha rá akar lépni az igaz útra, akkor elérheti ama végső Célt, aminek a gazdag ifjú hátat fordított.

Az állhatatlan Tizenkettő elvesztegette a „napjait” [6], Ábrahám azonban ujjongott Jézus napját látva, azaz odafentről gyönyörködhetett a Nyilvános Működés fényes időszakában [7]. A világba beilleszkedni akaró egyházfiaknak ilyesfajta örömben nem lesz részük, mert önállótlan sodródásuk folyamán *nem is igénylik* azt a közvetlen istenkapcsolatot, mely a lelki szegények osztályrésze [8].

Nyilvánvaló, hogy a hegyi beszédben nem arról az izzó gázgömből van szó, ami bolygórendszerünk központi csillaga. „Odaát” ugyanis nincs szükség napfényre, mert az Abszolútum világossága ragyog be mindent [9]. A jézusi keresztséget [10] felvevő „kisdéd nyáj” tagjai ezt az örök életteret hivatottak elérni, s a *hasonszórú keresők* számára közelebb hozni.

A pártállami érában azt rebesgettük, hogy a kommunizmust keresztény emberekkel lehetne felépíteni. Azok ugyanis nem károsítanák meg a társadalmi tulajdont, s a bőség kosarából se vennének ki többet a szükségesnél. Az igazságszolgáltatási és rendészeti szervezeteket nem miattuk kéne fenntartani. Ilyen erkölcsös egyénekekkel azonban csak elvileg lehet számolni, egy utópia keretei között.

Megfordítva a dolgot, már közelebb kerülünk a valósághoz. A Bulányi György által felvázolt Egyházrend talán megvalósulhatott volna, ha azt megtért szocialista értelmiségiek működtetik. Az ilyen személyek tudniillik a Jézus-esemény minden részlete iránt érdeklődnek, hogy kivehessék részüket az elengedhetetlenül fontos *biblikus teológia* kimunkálásából. A Bokor emberhalászási gyakorlata tehát nem volt rossz, csupán célját tévesztett.

A mozgalom tömegbázisát képező „hivatásos hívek” képtelenek voltak a demokratikus (alapvetően materialista szemléletű) értelmiség soraiból embereket beszípkázni, mert nem tették magukévá a tanítva tanulás eszményét, és a többségnek esze ágában sem volt biblikus (pláne tudományos !) teológiát kimunkálni. A Sátán által sugalmazott Pál óta Isten „országát” bővli áruként tukmálják rá olyan emberekre, akik a normálisakhoz képest igénytelenek, ostobák és épp ezért boldogok a maguk korlátolt életterében.

[1] Mt 9,8; Jn 14,12-4; Tm 1., 2., 3., 71., 109., 115., Lk 17,20-1

[2] Mt 8,11; Jn 10,16 Tulajdonképpen az egész szövegrész (1 – 18. vers) erről szól !

[3] Tm 1., 109., Mt 19,27-30 A királlyá válásnak Jézus életűtszerű követése a feltétele.

[4] Lk 23,34a

[5] Tm 3. Valakinek a napjai = az az időszak, amikor ráérez az Igazságra.

[6] Tm 20., 93., Zsk 65., 66.

[7] Jn 8,56; 11,9-10; Tm 23.

Az Atya „fénye” Jézus (Tm 84.) általa nyilatkoztatta ki magát testben (Tm 27.).

[8] Tm 48., Mt 5,3; Jn 6,65; 17,1-26

[9] Jelenések 22,5

[10] Tm 52., Jn 3,3; 6,63

Repül a malomkő

Jézus maga volt az élő, azaz közvetlen istenkapcsolat. Saját példáján bizonyította be, hogy erre az Egy-ségre el lehet jutni [1]. Ha van rá igényünk és egy kis eszünk, akkor egyedül is képesek vagyunk rá. Az emberek sajnos *vakok a szívükben*, vagyis nem foglalkoztatják őket a végső kérdések. Simán elmennek szenvedő sorstársaik mellett, vagy észre sem veszik őket. Szóval, nem egy irgalmas szamaritánusok. Nincs meg bennük az az ösztönös irgalom, ami hegymozgató erőt adhatna nekik. Ez nem hitre való buzdítás, hanem (meta)fizikai igazság [2].

A homo sapiens nem érzi bűnösnek magát, és bizonyos értelemben igaza is van. Vétkeink abból a környezetből fakadnak, ahol élünk. Ha nem ide születünk volna, és nem emberként, akkor nem kerülnénk szembe tisztességtelen kihívásokkal. Sajnos, ebből a szituációból kísértések nélkül nem menekülhetünk [3]. Akkor biztosan satuba fognak bennünket, amikor be akarunk menni a királyságba [4]. Érezzük ezt megtiszteltetésnek, ugyanis ekkor kerülünk szemmagasságba a Sátánnal [5]. Persze, csak átvitt értelemben, mert a Sötétség Birodalmának ura más dimenzióban leledzik [6]. Ám ettől még személyes létező !

A világ fejedelmének céljai vannak velünk. Nem egyénekre lebontva, hanem üdv-történeti értelemben. A saját nimbuszán munkálkodik, mint egy diktátor, aki meg akarja mutatni a szabad világnak, hogy az ő „külön bejáratú” rendszere is működik. Egyenrangú istenként szeretne odaállni az Atya mellé. Hisz ő is Abszolútum – a maga birodalmában. Földjét a világ fiai önként és dalolva művelik [7], mert bennük sincs irgalom. Vallási vezetői most is „állatáldozatokat” mutatnak be; azaz szent kísérleteket végeznek híveik bőrére.

Az Emberfit szociális reformernek állítják be, sőt életmód-tanácsadóvá fokozzák le. A státusát nem respektáló farizeusi lelkületű papok híveik korholgatásával foglalkoznak. Nem tudják, hogy az erkölcsi intellektus csak kegyelet. Én igazából nem is értem ezeket a pályát tévesztett pasasokat. Nekik nem mások alsóneműje között kellene kaparászniuk. Az ő asztalukon „országbeli” feladatok aktái hevernek. Mondtam is egykori lelkivezetőmnek: ugye tudod, hogy te még tartozol nekem egy megváltással...

Az ifjúság minden korban meg akarja változtatni azt a világot, amit még nem is ismer. Felnőtt fejjel ez már csak azt jelenti: formáljuk nekünk tetszővé. A politikai mozgalmak pártérdekek mentén működnek, egy bizonyos társadalmi osztály dominanciájáért. Az egyén számára azonban a viszonyok megváltozása se feltétlenül megoldás. Ha hústesti adottságai ugyanazok maradnak, akkor lehetőségei nem igazán bővülnek. Anyagi eszközei gyarapodhatnak, kapcsolatrendszere és információs tárháza is növekedhet, ám a boldogság iránti igénye kielégítetlen maradhat.

[1] Tm 27., Jn 1,14; 7,27–8 „Itt élt közöttünk, láttuk őt...”

[2] Tm 107. A Fiú minden csodáját a spontán feltámadó részvét váltotta ki. A dolog tudományos vetületét lásd *A fizika költészete* c. könyvemben. (mek.oszk.hu/10800/10894)

[3] Mt 6,13 Pozitív hozzáállással: „Ha már itt vagyunk, az illik hozzánk (Tm 55., 81.), hogy létrehozzuk magunknak a feltámadást” (Fp 100.). Pál is ezt a célt tűzte ki maga elé (Filipp 3,10–2).

[4] Zsk 27., 39.; Fp 100. Barcza Barna szerint a keresztények nincsenek „veszélyben”...

[5] Mk 1,12–3; Lk 4,1–13 A Fejedelem elé csak birodalomellenes bűnökkel lehet kerülni (1Ján 3,8b).

[6] Efézus 6,12 A Lk 4,1–13 képekben mondja el azt, amiről a Mk 1,12–3 szóban számol be.

[7] Isz 157/117 „A világ bizony az ördög szántóföldje, a világi emberek pedig az ő szántóvetői.”

Evilág minden szervezete visszaél a fiatalok naivitásával, az egyház is kihasználja romantikus hevületüket. A papok maguk előtt, sőt maguk helyett küldik őket a lövészárkokba. A kommunistákat már sok bűnnel vádolták, én még egyet hozzá teszek: nem számolták fel a papi rendet. Ők is jobban jártak volna, mert az ingyenélésért be fogják nekik nyújtani a számlát [1].

A legalacsonyabb rendű papnak is biztosított az étele, itala, ruhája, lakása, autója. Igaz, hogy alapfokon, de élete végéig. Nem az a lényeg: mennyiből él, hanem az a lelki nyugalom, amit nem háborgat az adóhivatal meg a közművek. Zavartalanul lehet meditálni, önképzésre és művelődésre is van idő. Meg csend. Jézusi megfogalmazással: ők kapták meg az ismeret kulcsait [2]. Ez azt jelenti, hogy az ő számukra adottak a gondolkodás feltételei. A szóban forgó kulcsot azonban nem használják, sőt elrejtik olyanok elől, akik megforgatnák a zárban [3].

Ezért aztán a (mindenkori) papok tudása nem múlja felül írástudó elődeikét, és nem is mennek be a mennyek országába [4]. „Jaj nektek, gonosz napszámosok, akik a bért elfogadjátok, de a munkát elrontjátok ! Az, amitől féltek, be fog következni, mikor a munka ura elgondolkodik művéről, melyet elrontottatok, és annak béréről, amit már (előre) megkaptatok” [5].

Jézus szerint nem mindenki számára van hely az Atya házában [6]. Ez a logion igazolja az immanens és transzcendens kiközösítést. Aki hiúság motiválta tudatlanságában országbeli bűnöket követ el [7], például azzal, hogy hatalmával visszaélve kinyilatkoztatásokat tartalmazó írásokat tesz indexre, az megérdemli ezt a szeretetlennek tűnő bánásmódot [8].

Ez a hátat fordítás csak bojkott vagy passzív rezisztencia... Nem fogok vele kezni, nem eszem olyan asztalnál, ahol ül. A tanár is arra biztatja a nebulókat, hogy közsítsék ki rosszul viselkedő társukat. Ennek tulajdonképpen magától kéne bekövetkeznie. A két példabeszéd éppen erre a (metafizikai) automatizmusra hívja fel a figyelmet ! [9]. A hivatásos (hivatalos vagy önjelölt) mértékadóktól még az a kevés ész is elvételik, amijük volt, többet adni pedig csak annak lehet, akinek van (mert használja) [10].

A Jézushoz hasonló kereső személy, aki autodidakta módon, a logika segítségével tanul, az önmagára utalt gazdaemberre hasonlít. Az ilyen egyén egyetlen kincsének: az eszének segítségével bővíti ismereteit, tapasztalatai felidézése közben. Ez az állhatatosan kérdező kicsiny „gyerek” angyalai segítségével rá fog jönni arra; hol van a királyság, s magabiztosan, a tudás békéjével fog együtt uralkodni Atyjával [11].

[1] Isz 156/110,5–7

[2] Tm 38., 103., Mt 23,13; Lk 11,52; Isz 80/5,1; 108/197

[3] Mt 25,14–30; Lk 19,12–27

[4] Mt 5,20 Az ige hely (5,17–20) elemzését lásd *Pszichén innen, és túl...* 28 – 32. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

[5] Isz 156/110,7 (Mt 6,2b; 6,5b)

[6] Tm 68., Mt 11,25–30 (Jn 14,1–3)

[7] Mt 18,6–7; 18,10–1 A keresőknek közvetlen istenkapcsolattal rendelkező angyalaik vannak !

[8] Mt 24,45–51; Lk 12,42–6 (Mt 18,17b)

[9] Mt 22,1–14 A lakodalmás ruha hiánya azonnal kiszűrhető.

[10] Tm 40., 43., Mt 13,12; 25,29; Mk 4,25; Lk 8,18; 19,26; Isz 110a/216,7

[11] Mt 13,51–2; Jn 6,45 (Tm 1., 2., 3., 15., 22., 26., 40., 48., 49., 71., 76., 82., 89., 110.)

A világért se...

Amikor Jézus azt mondja, hogy valaki „nem megy be a királyságba”, az nem transzcendens fenyegetés vagy előre hozott végítélet. Egyszerűen közli velünk a tényt: ez az illető (immanens értelemben) nem lesz királlyá. Leginkább azért, mert nem akar azzá lenni... Igény nélkül nem jöhet létre a közvetlen istenkapcsolat. Persze, akkor sem, ha ezen az egyénileg elérhető lelki- vagy tudatállapoton egy kollektív módon birtokolható „mennyei állampolgárságot” értünk. A királyság időnként a földön is kiterjed [1], de nem határolható körül földrajzilag. Nem egy látható országról van szó [2], aminek felépülését csak ki kell várnunk. Az Atya nevét azok fogják megszentelni [3], akik nem helyezkednek vára-kozó álláspontra. Az Elsőszülöttet követő „kisdéd nyáj” térben és időben szétszórt tagjai már királyként, azaz teljesen megvilágosodva lépnek a világ színpadára [4].

Az orbitális nézőtéren sajnos „emberek fiai” foglalnak helyet. Szó szerint foglalják azt a helyet, amit megülnék. Legjellemzőbb tulajdonságuk ugyanis a nem-gondolkodás. Ez magát az emberségüket is kétségbe vonja, hiszen a homo sapiens nem azért kapta meg a teremtés koronája címet, mert két lábon jár. Az evolúciós sorban ugyan megelőzi az állatot, ám a közöttük lévő fokozatbéli különbség nagyon csekély. Ha kicsit hátrább lépve szemlélődünk, már nem is látszik.

A szóban forgó tömegek annyira földhöz ragadtak, hogy gépies életmódjukat akár ösztönösnek is nevezhetjük. Egy vadmacska a sötétség leszálltával indul el vadászni, és virradatkor tér a vackára, a gyári munkás hajnalban kezdi a robotolást és este ér haza. Az átlagember pusztá létfenntartással tölti ideje nagy részét, magánjellegű tevékenységei is ehhez kapcsolódnak. Böven beéri a vallási szervezetek által nyújtott „közvetett” istenkapcsolattal, ha ugyan igényli.

Az egyház saját jól felfogott érdekében tukmálja rá ezt a pótlékot, hisz ebből él, méghozzá fényesen. Ez a szélhámosság nemcsak a destruktív szekták szintjén nyilvánvaló... A százmilliónyi hívőt számláló történelmi gyülekezetek abban különböznek tőlük, hogy lassabban és méltóságteljesebben végzik „jogosulatlan biztosítási tevékenységüket”. Az alsó papság fanatikus egyedei pedig rajongással vegyes karriervágyból tolják a szeke-ret, ama széles úton. Hiúság motiválta tudatlanságukban maguk alatt vágják a fát.

A tulajdonképpen alanyi jogon járó közvetlen istenkapcsolat helyére maga a világ került. Az egyén számára ez elsősorban a többi embert jelenti, így ne a természeti hát-térre gondoljunk. Akkor se, ha a homo sapiens számára az az egyetlen, igazi realitás. Az emberiség által létrehozott dolgok – a használati tárgytól az intézményekig – tudni-illik mulandóak, a földkerekség azonban „örök”.

E geocentrikus szemléletet azért nagyon nehéz megingatni, mert nincs olyan élő-lény, amelyik búcsút inthetne bolygónknak. S ha sikerülne is, nem volna sok értelme. Létfeltételeinket képtelenek vagyunk magunkkal vinni, máshol pedig nem tudjuk meg-teremteni. Az életterünkhöz kapcsolódó „ösképek” (vallási hagyományokon nyugvó régi téveszmék) nem tűnnek el csak úgy, azokat ki kell irtani [5].

[1] Ezt kérjük a Miatyánkban! (Mt 6,9–10)

[2] Tm 114., Lk 17,20–1 Csia Lajos fordításában: bennetek van.

[3] Jn 4,20–6 Szellemben és igazságban = irgalom vezérelte nemes cselekedetekkel.

[4] Tm 49., 82., Mt 8,11; Lk 13,28–30; Jn 10,1–18

[5] Tm 85. (Tm 39., 72., Mt 5,17–20; Lk 16,17) Valóban könnyebb más felismerésre térni...

Az emberközpontúság is természetes dolognak tűnik, hiszen minden faj a magát preferálja. Ahogy Madách Imre írja:

*Az ebnek is eb legfőbb ideálja
S megtisztel, hogyha társaúl fogad. [1]*

Ezen az se változtat, ha a kutya tudja, hogy gazdája felsőbbrendű nála. És akkor mi van? Jön őrizni a házat? Ő is ugatja a holdat? Párosodik velem? Ha nem, érdeklődési köröm periferiáján marad. A macska egyenesen lenézi az embert. Akár véget ért az evolúció, akár nem, a homo sapiens képtelen kibújni a bőréből. Vallásfilozófiai gondolkodásában azonban ezt meg kell tennie!

A transzcendens dolgokat is antropomorf módon képzelem el, ezért aztán rossz az isten- és világképe. Magyarán: fogalma sincs arról a Valóságról, ami zárványként veszi körül parányi univerzumát. Jézus olyasmiket akar adni nekünk, „amit szem nem látott, fül nem hallott, kéz nem érintett, és az emberi szívbe nem ment be” [2]. Ez a logionja is – mint mindegyik – a keresőknek szól, mert mások csupán azokra a hús-vér dolgokra vevők, melyek teljesen értéktelenek [3].

Az emberközpontúság tehát nem más, mint ahhoz a szegénységhez való ragaszkodás [4], ami végső soron megöl bennünket [5]. A homo sapiens istenítése a legnyilvánvalóbb materializmus... Istent kell szeretnünk, és azokat a testvéreinket, akik hozzánk hasonló keresők [6]. Ők az igazi felebarátaink! A Fiú ezekért a reménybeli barátaiért adta oda biológiai életét [7].

[1] Az ember tragédiája, II. szín

[2] Tm 16. Ez egy megmentő gesztus, mert ezek hiányában elveszünk! (Lásd Zsk 12a) Ígérete nem egyszerűen mennyiségi vagy minőségi többlet, hanem „dimenzionális különbség”, mely a szellemi szövet anyag-szerkezetéből adódik.

[3] Tm 28., 55., 81., 88., 113., Jn 3,6; 6,63; 1Kor 15,50

[4] Tm 2.

[5] Tm 55., 71., 81., 88., 113., Isz 144/45

[6] Tm 24., Fp 106.

[7] Jn 10,11–8; 15,9–17; 17,9

Százannyit !

Az embernek, önmagát leszámítva, két vonatkozási pontja van: Isten és evilág. E kettő között kell választania. Az elsőprő többség indirekt módon teszi meg ezt: sodródva úszik a szennyes árral. Enyhítő körülmény, hogy az Örökkévalót nem látja [1].

„Senki sem láthat semmit a valódi létezők közül, hacsak olyan nem lesz, mint azok ott. Ha láttál valamit az ottaniak közül, azonossá váltál velük. Láttad a Lelket s Lélekké lettél, láttad a Krisztust és Krisztussá lettél. Ugyanis, amit látsz, azzá fogsz válni” [2].

„Jézus mondta: Boldog, aki föladja mostani vágyát olyan ígértért, amit még nem látott megvalósulni” [3].

„Mivel látsz engem, hiszel. Boldogok, akik nem látnak és hisznek” [4].

Az apokrif *János cselekedete*iben az áll, hogy azt a státust, amibe az egykori názáreti építőmester került, csak akkor fogjuk fel, amikor (életűtszerűen) követjük [5]. Ez egybevág a mátéi szöveggel:

„Senki sem ismeri meg a Fiút, csak az Atya, és senki sem ismeri meg az Atyát, csak a Fiú, és az, akinek a szeme elől a Fiú a leplet el akarja vonni” [6].

Magától értetődik, hogy mindenkit fel akar világosítani, de kizárólag azokat tudja, akik felveszik a gondolkodás terhét, és meghajolnak a logika szelíd uralma előtt... A belátás igáját sokak nem találják boldogítónak, ezek önhibájukból nem fogják fel az Örömhírt. A politikai messiást váró Nátánáél is így járt [7].

Sorsát júdeai lelkülete alapozta meg: úgy „tudta”, hogy Názáretből nem támadhat próféta [8]. Jézust ugyan Isten fiának aposztrofálta, ám ezen olyasvalakit értett, aki majd helyreállítja Izráel királyságát. Rajongó minősítésében ez a kettősség érhető tetten. Így már érthető; miért tűnt el az Írásokból balfenéken. Pozitív figurává akkor válhatott volna, ha Péterhez és a gonosz lelkekhez hasonlóan a Magasságos küldöttét ismeri fel benne, aki nem lehet más, mint a Szabadító [9]. Nikodémus is csak Istentől jött tanítónak titulálta, ami még mindig jobb, mint a herbsti vállon veregetés [10].

[1] Tm 4. Világunkból hiányzik az az „isteni szféra”, ahol egy Emberfi lehajthatná a fejét (Tm 87.). Ezt a „gyehennát” ugyanis az Ördög teremtette a vele egy hűron pendülőknél (Mt 25,41). A közvetlen istenkapcsolatra jutás csak rejtett lehetőségként van meg. A „kicsinyek” rájönnek erre, s élnek is vele ! (Tm 1., 2., 3.)

[2] Fülöp–evang. 109. (Zsk 35.) vö. Tm 14., Mt 5,8; Jn 5,37b; 6,46

[3] Isz 42/20

[4] Jn 20,29

[5] 94 – 96. (Zsk 80.)

[6] Mt 11,25–30

[7] Jn 1,45–51

[8] Jn 7,52

[9] Mt 16,16; Mk 5,7

Az összes előfordulási helyen az Abszolútumról van szó, Jézus sem Izráel kisajátított Istenére utal. (Mk 5,7; Lk 6,35c; Lk 24,49c; ApCsel 7,48; 16,17; Lk 1,32–5; 1,76)

[10] Könyvének kritikája: *Kenyértörés*, 33 – 41. old. (mek.oszk.hu/18400/18476)

Az Isten és a világ közötti döntés nem tűr kompromisszumot [1]. Ez fizikai lehetlenség, már csak az eltérő „anyagszerkezet” miatt is [2]. A két élettér azonban mentalitását tekintve szintén (antagonisztikus) ellentétben áll egymással. Ezért van az, hogy egy királlyá lett személynek vándorolnia kell, mert sehol sincs, s nem is lehet otthona. Elemezzük ki az idevágó igehelyet !

Jézus mondta: A rókáknak vannak barlangjaik, és a madaraknak van fészük, de az Emberfinek nincs helye lehajtani a fejét, kipihennie magát [3].

Emberfi = Jézus maga-választotta neve, mely a státusát tükrözi, így a logion a követőire is érvényes

1. A róka és a madár az ember alatti világhoz tartozik.
2. Az Emberfi az ember fölötti világhoz tartozik (Jn 8,23).
3. A rókabarlang és a madárfészek kicsinyke nyughely, minimális otthon.
4. Az Emberfinek még ennyije sincs ezen a világon.
5. Evilág Ura csak a saját teremtményeiről gondoskodott.
6. A Pneumából születettek (már) nem Evilág Urának az alattvalói.
7. Az Atyának, itt, a Kozmosznak csüfolt Káoszban, nincsen semmije.
8. Amije van, az emberi Fiaiban/Leányaiban van.
9. Ezek a gyermekek Isten igazságosságát demonstrálják (Mt 6,33).
10. Ez az igazságosság az irgalom logikája (Jn 4,23–4).
11. Az igazságosságot gyakorlókat üldözni fogják (Mt 5,10).
12. A Fiak menedéke Isten könyörületének biztos székében van (Isz 195/37).

A róka a földhöz lapul, a madár az égben száll, ez azt jelenti, hogy Jézus követőinek – a Mesterré lett tanítványoknak – *az égvilágon sehol* sem lehet nyugta [4]. Már előfutárait is úgy küldi ki, mint juhokat a farkasok közé [5].

Ilyen körülmények között a százannyi birtoklása illuzórikusnak tűnhet [6], pedig kizárólag ebben a vándorlásra kényszerített helyzetben lehet százannyink mindenből ! Tudniillik, üldözöttként száz helyre is el fogunk jutni, s mindenhol akadnak majd pártfogóink. Ők, rokonszenvük jeleként, átmenetileg befogadnak bennünket ingatlanjaikba, és rendelkezésünkre bocsátják ingóságaikat. Ez már a kettesével kiküldött tanítványok esetében beigazolódott ! [7]

[1] Tm 46., Mt 6,19,24; Mk 2,21; Lk 5,36–9; 16,13; Isz 134/35; 139/41; 142/193; 143/162 stb.

[2] Lásd *A fizika költsége* c. könyvemet (mek.oszk.hu/18800/18894)

[3] Tm 87., Mt 8,20; Lk 9,58; Isz 195/37

[4] Mt 10,24–5 Jézus itt a jól ismert esetre utal (Mt 12,22–37; Mk 22,30; Lk 11,14–23)

[5] Mt 10,16–23; Lk 10,3; Zsk 114.

Mt 10,16: A galambok nem szelídek, hanem egyszerűek ! (vö. Tm 38.). A szelídség egyik esetben sem célra vezető. Az akadályokat viszont (kígyózva) meg lehet kerülni, illetve az országútról letérve (toronyiránt) is lehet haladni.

A Mt 10,23b csak annyit jelent, hogy Jézus szinte a sarkukban fog járni.

[6] Mk 10,28–31 A kulcsszó: üldözésekkel.

[7] Lk 22,35 (Mt 10,9–13; Mk 6,7–10; Lk 9,3; 10,1–9)

Gyengébb nem?

A világ olyan, mint a medve: az ember-gyerek maciként imádja, ám az halálos szorítással öleli magához, és szó szerint a fejét harapja le. Ez a fej pedig a férfi, aki a sátáni teremtés koronája. A nők – ennek tudatában – talán lemondanak az egyenjogúság kétes értékéről. A Sötétség Birodalma egy olyan hierarchia köré épült, ami nem tűr meg egymás mellettséget. Már az ősidőkben észrevették és rögzítették, hogy az asszony csupán segítőtársként áll a férfi oldalán [1], akire a feleség is, még nem is olyan régen, „uram”-ként utalt. Modern korunkban a házastársi szerepek azonos értékére szokás hivatkozni. Az utódnemzés aktusával felvett terhek súlya azonban nem egyforma. A nőkre aránytalanul több hárul, még azokban a kapcsolatokban is, amik egyenrangúnak tűnnek. Ilyen minősítés egyébként is csak társadalmi címke gyanánt adható, mert férfi és nő viszonya a gyakorlatban sohasem demokratikus. Mivel az igazi (érvényesíthető) jog maga a lehetőség, a papíron való egyenjogúság nem sokat nyom a latban.

A nemi sajátosságokkal determinált biológiai szerep előre kijelöli az ún. segítőtárs életútját, határok közé szorítva lehetőségeit. Ezek a keretek már az első teherbe eséskor fojtogató ketreccé válhatnak, a társas magánnyal járó rabszolgaság pedig általában élethossziglan prolongálódik. Egy nőnek viszont – ember lévén ! – olyan „levegős” életterre van szüksége, melyben szuverén létezőként, egyéni jellemzőkkel bíró individuumként, a szabadság illúziójával mozoghat.

Igazi működési teret persze csak az istengyermekség adhat [2]. E státus eléréséhez csend és zavartalanság szükséges... Ilyesfajta nyugalom nem áll egy háziasszony rendelkezésére. A magdalai Mária [3], Salome [4], Mária és Márta [5] példáján láthatuk, hogy a gyermektelen, férjezetlen nőknek van esélye, és nekik is kizárólag akkor, ha „férfivá lesznek”, azaz hajlandóak logikusan gondolkodni [6].

Józan ésszel például belátható, hogy a papok a nagycsaládos eszmény propagálásával a saját malmukra hajtják a vizet. A különböző egyházak biológiailag akarnak teret nyerni a világban. Korifeusaik szerint egy vallásos házaspárnak automatikusan vallásos utódai lesznek. Papíron mindenképpen, az pedig hivatkozási alap, mely aprópénzre váltható. A világnak is csak adófizetők, katonák, munkások és szajhák kellenek [7].

A valóságban a sok gyereket nevelők gondozói szintre süllyednek, belefásulva az egészbe. „Országbeli” értelemben idő előtt kifulladásra, hitbéli teljesítményként csemetéik számát mutatják fel. Arra büszkéik, hogy milyen jól tanulnak, milyen szép eredményeket érnek el a sportban. Ezek azonban genetikai adottságok, nem szüleik erőfeszítéseit dicsérik. Mindenkinek meg kéne értenie, hogy senki sem mutathatja fel maga helyett a gyereket. Ez önbecsapás, és Isten sem erre kíváncsi [8]. A szurkolók is azt kiabálják, hogy „győztünk”, pedig ők csak a lelátóról nézték a mérkőzést.

[1] Ter 2,18–25

[2] Tm 107. Az Atyának emberi Leányai is lehetnek...

[3] Tm 20., 115.

[4] Tm 61., 109., 115., Zsk 58 – 62.

[5] Lk 10,38–42 Nincs „jobbik” rész, csak jó ! (Csia Lajos fordítása)

[6] Tm 115. Aki így tesz, az beszédéből is el tudja hagyni a lényegtelen elemeket.

[7] Az államnak és az egyháznak ugyanaz a Gazdája. Bulányi György szerint az evilági ország a Sátán Országának végrehajtó szerve.

[8] Róm 14,12

Ugyanezen okból a bázisközösségi lét (a hitközsgén belüli rendszeres kiscsoportos összejövetel) se Célra vezető. Minden lánc olyan erős, amilyen a leggyengébb szeme, a kevésbé elkötelezettek tehát a haladni akarók kerékkötői lesznek. Egy fiatalokból regrutálódott csoport tagjait különben sem a biblikus teológia érdekli. Ők úgy érzik: előttük áll ez a csodaszép élet, aminek szerves része a szalonkereszténység. Úgy jelennek meg, mint a dúsgazdagok a jótékonysági partikon: tudjuk le a kötelező köröket, aztán jöhet a pezsgő és a tánc.

Az élő szellemmé [1] válás főként a nőtlen férfiak esetében realizálódhat [2], mert az ő életkörülményeik a legkedvezőbbek ehhez a lelki átalakuláshoz [3]. Evilág Ura szintén a férfiakat célozta meg, mégpedig azzal, hogy nemüket helyezte teremtményi hierarchiájának csúcsára. Ezt oly módon érte el, hogy a rendelkezésére álló [4], emberré kiválasztott lelkek ötven százalékát magasabb szabadsági fokra engedte, mint a másik felét. Korlátozásnak elegendő volt bizonyos szervek megfelelő csoportosítása. Ne feledjük, hogy a váltivarú szaporodás nem természetes dolog ! Ezt onnan tudjuk, hogy „odafent” nem nőszülnek és férjhez se mennek [5].

Ez az aszimmetrikus egymáshoz rendeltség (a Sötétség Birodalmát az anomáliák mozgatják !) okozza a két nem „se vele, se nélküle” viszonyát. A poligámnak teremtett férfiak nők nélkül nem bírják ki, a (kényszerű) monogámiában szenvedő nők meg férfi nélkül.

A sikeres, gyorsan elkelő, jó partit csináló lányokra is csalódás vár. Abba az illúzióba ringatják magukat, hogy a férjhez menéssel a kizárólagos nemi kapcsolatra s az érzelmi-anyagi biztonságra is jegyet váltottak. Hosszú távon legfeljebb a formális kötelék adta védőháló marad meg, bizalmas érzések és jó szex nélkül. Az idő vasfoga lassanként nőiességüktől is megfosztja őket, s ha ez volt mindenük, semmijük se marad. Egyéniségük a „szent” család oltárán válik hamuvá. Ez a személytelen, lelki feloldódás azonban elkerülhető ! [6]

A női nem alávetettsége ténykérdés, egyenjogúságról szó sincs... Az emberiség történelme sokszorosan bizonyítja ezt. Sajnos, ellenük követik el a legszörnyűbb bűnöket, végső soron minden az anyák számlájára megy... Ha sutba vágják papírmasé koronájukat, akkor nyugodtan megfogalmazhatják vádjaikat.

[1] Jézust a Tamás-evangélium prológusa az „élő” jelzővel látta el. Maga a terminus is tőle származik.

[2] A názáreti építőmester is egyedül élt, kapernaumi házában. (Mt 13,1)

[3] Tm 47., 107., Mt 17,20; 18,19; 21,21; Mk 11,23; Isz 123/204

A téma bővebben: *Szentlecke Pálról*, 37–41. old. (mek.oszk.hu/16500/16532)

[4] Lásd *Az ember igazi tragédiája*, 1 – 20. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

[5] Mt 22,30; Mk 12,25; Lk 20,34–5

[6] Tm 61.

A nagy játszma

A papok azt sulykolják, hogy a világ az emberért van, neki lett teremtvé. Világon persze azt a természetet értik, amely csak messziről nézve szép. Ez a rajtunk kívül és tőlünk függetlenül létező „entitás” szerintük csak azért rossz, mert a homo sapiens belerondított. Ez a fennkölt materializmus értelmében veendő „ember” azonban nem létezik. Már a rá való hivatkozás is elárulja, hogy az egyházfiak ama széles, veszedelembé vivő úton járnak [1]. A világ fiaiként globális módon spekulálnak, üdvtörténeti viszonylatokban.

A társadalom többé-kevésbé frusztrált egyénkekből áll, akiket olyasmik tesznek boldogtalanná, amikről nem tehetnek. Egyszerű dolgokról van szó. Tíz centi pluszról vagy húsz kiló mínuszról... Ezért mondják az ateisták: ha Isten segíteni akar rajtam, tudja, hol talál... Abban az ilyen-olyan nemi sajátosságokkal „megáldott” testben, amit ő adott nekem. Szerencsére, távolról sem ez a helyzet. De ez (más) felismerés kérdése.

A szabadítani akaró Jézus ezzel a kijelentéssel kezdte nyilvános működését: nincs mire várni, hisz a lehetőség adott ! [2]. Ez a „titokzatos” örömhír tömör megfogalmazása. Más szóval: bárki szert tehet a közvetlen istenkapcsolatra, ha hajlandó gondolkodni [3]. Hogy mikor „telik be” az ideje, az rajta fordul... [4].

A Tékozló fiú teremtménye, a „zsebkiadású káoszharcos” [5], egészen mással van elfoglalva. Szó szerint megszállják a gonosz lelkek [6], akiknek az a feladatuk, hogy az emberek üresen világra született fiai üresen is távozzanak [7]. Aki porból lett, porrá is legyen. Ezt azzal érik el, hogy a jobb sorsra érdemes „pneumatikus vetemény” mellé gyommagvakat ültetnek [8]. Ebből is látszik, hogy a sokat emlegetett szabad akarat – a homo sapiens viszonylatában – csupán illúzió.

A Sátán nem játszik tisztán, minden adut ő tart a markában. Lehet élni a távozás lehetőségével, de csak áldozatok árán. Elmehetsz innen, úgy, ahogy jöttél, mezítelenül... A dologban az a becsapós, hogy az ő „angyalai” is pőrén exitálnak. Aki átlátja ezt, az nevetve megy ki ebből a világból [9]. Ráébred arra, hogy igazi értékei „odaát” vannak, egyetlen kincsét pedig magával viheti [10].

Ez a távozás vagy maradás a nagy játszma tétje. A boldogságra vágyó embert bele akarja integrálni a birodalmába. Önként és dalolva legyen az alattvalója. Nem a papírforma számít, hanem a tények. Mindenki evilág fia, egész addig, amíg nem fordul vele szembe. Ez férfiúi célkitűzés, a lányok csak férjhez akarnak menni. A nagybetűs szerelem persze mindkét nemnél Jolly Joker-ként vethető be.

[1] Mt 7,13-4

[2] Mk 1,15 Bővebben: *Szentlecke Pátról*, 40 – 41. old. (mek.oszk.hu/16500/16532)

[3] Tm 1., 2., 3., 4.

[4] A megvilágosodott Jézusban fizikailag is közel jött a királyság, ezért mondhatta, hogy „közöttetek van”, azaz: személyesen demonstrálom (Tm 27.). Minden más értelmezés homályos és hamis, pl. az emberi kapcsolatokra való alkalmazás.

[5] Pierre Casetti-Frei

[6] Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 17 – 21. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

[7] Tm 27.

[8] Tm 56., Mt 13,24-30; Mk 4,26-9; Jn 4,35-8

[9] Isz 62/145; Fp 122.

[10] Mt 16,24-8; Mk 8,34-8; Lk 9,23-7

Az érzékiségre való affinitás miatt az embert szinte gombnyomásra lehet leállítani. Elég megvillantani előtte egy csinos arcot, azonnal utána fordul. Az ilyesfajta reflexet a forma váltja ki. Ebben az agyontömjénezett világban ugyanis nagyon ritka az igazi szépség. Találkozáskor vele, szinte megbénulunk, mert elámulunk a tökéletességén. Szó szerint rabul ejtenek bennünket az arányok. Ha ehhez még harmonikus mozgás, romlatlan báj s némi egyéniség is társul, azonnal beleszeretünk.

A „szeretlek” szó egyszerre fejez ki csodálatot, vonzódást, vágyat, megismerni akarást. Birtokolni akarjuk a szépséget, mégpedig a kizárólagosság biztonságával. Legszívesebben asszimilálnánk a jelenséget, feloldódván a mindenségben. A szerelem perspektívát kínál, sőt az öröklét ígérését csillantja meg.

Persze, a bénulást negatív érzések is kísérik. Egy ilyen találkozáskor ugyanis szembesülünk azzal az egyenlőtlenséggel, ami evilág elmaradhatatlan sajátossága. Csakhogy más tudni, s más megtapasztalni. Ekkor tudatosul az, hogy nekem nincs ilyen, nem is lesz, sőt nem is lehetett volna. Ez a pszichoszexuális frusztráció ateizmust és agressziót is kiválthat. Evilág Urának bármelyik jól jön...

A szerelem alapja az a nemi vágy, ami testileg és lelkileg is fogságban tart bennünket [1]. Ez egy róka fogta csuka... Az érzelmek elkerülhetetlenül testiséget váltanak ki, és a testiség is generál bizonyos érzelmeket. Már maga a szépség is az érzéki beteljesülés ígérete. Egy kedvünkre való partner látványa megráz minket, pusztán a létezésével. Ám ez a mi viszonylatunkban nem valóság, csak káprázat, hiszen semmi közünk se lehet hozzá. Külső megjelenésünk ugyanis kívánnivalókat hagy maga után.

Úgy fogjuk érezni, hogy egy ilyen társsal ideális házasságban tudnánk élni... Főleg azért, mert a személyén kívül nem lennének más igényeink... A jól működő kapcsolathoz azonban egy ideális milió is kéne. Nem véletlen, hogy a boldog párok szívesen vesznek részt környezetük jobbá tételében. Ezzel egy biztonságosabb világ iránti vágyukat fejezik ki. A rossz dolgokat szeretnék minél távolabb tartani szeretteiktől. Nos, a csapda éppen ebben rejlik.

Megmagyarázom. Tegyük fel, hogy semmit sem akarok az élettől, csak egy bizonyos márkájú személygépkocsit. Evilág Ura meg is adja... Ekkor szembesülök azzal, hogy az autóhoz üzemanyag is kell, és jelentős szervizköltségei vannak... Továbbá nem ártana egy garázs, lehetőleg magasnyomású mosóval. Addig pedig el se indulhatok, amíg nem kötöttem meg a biztosítást. Ezek után már csak néhány csekélyesség szükséges, például jó minőségű úttest, benzinkutak, udvarias közlekedési partnerek, toleráns rendőrök stb. Szóval, aki *A*-t mond, annak nemcsak *B*-t, de az egész ábécét végig kell mondania...

Isten a következőt nyilatkoztatta ki Jézusnak: Emberi fiam! Életed minden napján úgy viselkedj, mint aki búcsút mond a világnak, és mint akinek a vágya azon dolgokig terjed, melyek nálam vannak. A világ dolgaiból elégedj meg annyival, amennyi az élet fenntartásához elegendő, hogy ennek az életnek a silányságai és durvaságai is elviselhetők legyenek neked. *Ámen* mondom neked, hogy életed minden egyes napján megfizeted az írásban meghatározott árat mindazért, amit e világ dolgaiból elfogadsz. Eszerint végezz tehát számadást, mert azon dolgok miatt felelned kell. Azután, ha majd meglátod azt, amit a szenteknek ígértek, lelked bizony lehelletteddel kimegy testedből [2].

Jézus mondta: „Az ember szívét nem a birtokolt tárgyak tartják rabságban, hanem a vagyontárgyakhoz kapcsolódó aggodalom, félelem és remény. Ezek viszont együtt járnak a világi javak birtoklásával. A szabadulás egyetlen útja tehát az, ha nem birtokolunk semmi földi dolgot [3].

[1] Tm 88., 113.

[2] Isz 32/124

Itt nem arról a nyilvánvaló dologról van szó, hogy semmit sem adnak ingyen. Elszámolni azzal az idővel és energiával kell, amit a világ oltárán áldoztunk fel, idegeskedések közepette. Fáradtan nem lehet gondolkodni, s ez a kellemes fáradságokra is vonatkozik, amik szintén időt és pénzt rabolnak el tőlünk!

[3] Isz 136/221

Az eredeti bűn

Az emberi társadalom családokból épül fel, melyek csíraszerűen tartalmazzák az alkotó elképzeléseit. E keretek között tehát bármi megtörténhet. Hogy konkrétan mi, az genetikailag kódolt programok függvénye. Véletlenek nincsenek, csak fel nem ismert szükség-szerűségek. Az utódokat szüleik nevelik legkevésbé, a világ személytelenül működő erői sokkal inkább hatnak rájuk. A kulturális fejlődés öltésszerű: a haladás előtt egyet mindig visszalép. E szövet erősségét a házasság intézménye adja, ami tulajdonképpen maga a biológiai élet. Jézus szerint ez a lét értelmetlen, hiszen csak a halálnak nemzünk, és csak a pusztulásnak építünk [1].

Ő „ezt a világot kiforgatva a földre dobta, mert nem volt felesége, aki meghalhat, s nem volt háza, ami leomolhat” [2]. Sátáni környezete már a pusztta létével, az életigenlésével meg akarta ölni őt [3]. Ezt a gyilkos rendszert ugyanis az emberek tartják fenn, bár időnként sirva és fogcsikorgatva botladoznak a külső sötétségben. Életerüket saját maguk teszik „gyehennává”, bűneikkel, tévhiteikkel, rossz szokásaikkal s elvetemült tetteikkel [4].

Ezek láncolata a kollektív megoldások elrozsdásodott szögén lóg. Holmi felülről levezényelt erkölcsi megújhódással nem megyünk semmire. A júdaizmus a Törvény betartásában bízott, a kereszténység pedig az életszentségre esküszik. Jézus teljesen másról beszél. Új bor új tömlőbe való, tehát az igaz Jakab és Pál is alaposan eltévelyedett [5]. Választanunk kell az evilági lét és ama szép ország között, ami nem innen való [6]. Egyiknek halandó polgárai, másiknak örök életű királyai lehetünk.

A család persze hatalmas vonzerő, de csak annyira szent, mint a házasság. Már a Szent Családdal is nagy bajok vannak... Józsefről semmit sem tudunk, amit mondanak róla, az találgatás. Máriába utólag vetítették bele mindazt, amit akartak. Az evangéliumok azt írják, hogy akadályozta fiát az Atya akarta nyilvános működésben [7]. Jézus indirekt módon vissza is utasítja kezdődő, máig tartó kultuszát ! [8]. Testvérei dokumentáltan nem hittek benne, ő pedig a világ fiainak nevezte őket [9]. Szülőkről és hozzátartozókról tett meghökkentő nyilatkozatai nyilván nem véletlenek [10].

A Fiú „tűzzel” keresztelt, követőit is ilyen keresztelésre biztatta. Az Igazság tudniillik lángoló vitákban, szenvedélyes eszmecserék alkalmával kristályosodik ki. A vallásos nyugalmat, a megbiztosítotttság hamis érzetét, a látszólagos harmóniát, a felszíni csendet „tűz, kard, háborúság” dűl fel, elsősorban a család keretein belül [11]. A szikrát a teodiceai értelemben feltett „miért” csíholja. Ez a gyermeki konokssággal ismételtgetett kérdőszó visz minket előre ! [12]

[1] Isz 104/218 (Tm 27.)

[2] Isz 66/118 (Mt 7,24–7)

[3] Jn 8,24; 8,31–47

[4] Isz 57/129; Mt 10,28; 25,41

[5] Tm 11., Jn 5,43b

[6] Jn 18,36

[7] Tm 100., Mt 12,47; Mk 3,31–5;

[8] Tm 80., Lk 11,27–8 (Mt 7,21)

[9] Jn 7,1–9 A ti időtök mindenkor készen áll = saját lételemetekben vagytok

[10] Tm 54., 102., 106.

[11] Tm 9., 15., 83., Mt 10,34; Lk 12,49

[12] Mt 18,1–7 A gyermek valódi tudásvágyból kérdez (Tm 70., Mt 5,6; Lk 6,21), ahogy a kereső !

A jámbor emberek úgy gondolják, hogy ebben a csúnya világban is lehet szépen élni, de a legegyszerűbb dolgokon is huzakodni kényszerülnek [1]... Ez az élettér ugyanis az igazságtalanságra épül, itt tehát még a szent írásokra hivatkozva sem lehet rendet tenni. Bemerítő János megpróbálta, tudjuk, mi lett a vége...

Jézus a hegyi beszédben még legszűkebb tanítványi körét is gonosznak bélyegzi [2]. Vajon mivel érdemelték ki ezt a minősítést?... Azzal, hogy be tudtak illeszkedni ebbe a világba, s még ennél is jobban bele tudnának integrálódni [3]. Ez a részvétlen, irgalmat nélkülöző közömbös lelkület a homo sapiens *eredeti* bűne. Minden embernek meg kellene ütköznie a nyilvánvaló visszásságokon. Mégsem akadnak fenn semmin... Legtöbbször még felebarátaik fájdalmát se veszik észre, annak teodiceai okát pedig végképp nem kutatják. Hányszor, de hányszor hallottam szinte vállukat vonogató kisközösségi testvéreimtől: „ha ez neked probléma...” Nekik nem volt az, mert a világ fiaiként megtalálták számításukat.

TévHITEIKBŐL fakadó bűneik a katolikus katekézisen alapultak [4]. Tulajdonképpen az összes keresztény hívőt a tárgyi tévedések viszik a vékony jégre, ami törvényszerűen be is szakad alattuk... A hívek „háza” az előjáróik által elhintett homokra épül [5]. Ez a „püder” szemüket-fülüket eltömve vakká és süketekké teszi őket. Jézus nem tud sügni nekik, mert nem ismerik fel a Pásztor hangját [6]. Ennek pedig egész egyszerű oka van: nem *kereső* szívvel forgatják az evangéliumokat.

A szóban forgó tárgyi tévedések akkorák, hogy az Emberfi nem is vállalna közösséget azzal a vallással, ami reá hivatkozik. A tőle idézett szövegek jók, de a mondani-valóját nem értik. Olyannyira nem, hogy ha bekövetkezne az a második eljövétel, amit a hívők hiába is várnak, akkor nem tudná igazolni magát előttük. Okmányai ugye nem lennének, csupán a szavait nyújthatná. Közlendői miatt minden bizonnyal a saját nevében ölnék meg [7], letaszítván a tudatlanság teológiai meredélyén [8].

[1] Tm 73., Lk 12,13

[2] Mt 7,11a

[3] Mt 20,20–1; Lk 22,24–7

[4] Lásd *Krisztusi kiskaté* c. könyvemet (mek.oszk.hu/14600/14656)

[5] Tm 2., Mt 7,13–27

[6] Tm 32., Jn 10,1–5

[7] Jn 15,18 – 16,1–4

[8] Lk 4,28–30

Szakadék tátong

Bizonyára sokunk agyán átfutott már, hogy miért ilyen elképesztően lassú az emberiség fejlődése. A vallásfilozófiának gyorsabban kéne haladnia, mint a tudománynak, hiszen a logikán kívül semmiféle segédeszköze nincs szüksége. A kerékkötő szerepét az uralkodó egyház játssza, mely ex cathedra alapon olyan hittételeket állít fel, amelyek gúzsba kötik a gondolkodni akaró elmét. Persze, csak akkor, ha ezeket a dogmákat komolyan vesszük. A tiszteletben tartás oka az ostobaság és a fanatikus lelkiület, a főhajtáshoz tehát vagy a hívek táborába kell tartozni, vagy a papokéba. A kereső viszont semmit se fogad el tekintélyi alapon. Ez a feltétele annak, hogy tudása messze meghaladja a hivatásos mértékadókéét, akik csupán elődeik nézeteit biflázzák be [1].

Ösünk már a folyamközi kultúrákban nagyon okos volt, igazolásul álljon itt a felirat, mely sumér vagy akkád szerzőtől származik:

*Ha bölcs vagy, ésszel élj, jól sáfárkodj a szóval,
okkal nyisd föl a szád, óvatosan beszélj –
igéidet úgy mérd, mint drágaköveket,
melyeknek értéket épp ritkaságuk ad !*

A homo sapiens, éppen mivoltánál fogva, már a történelem hajnalán az volt, ami. A társadalmi változásokból ama fennkölt materialista értelemben vett „ember” profitál, aki csupán kollektív tudatalattinkban létezik. Az egyénnek nincs honnan hová fejlődnie, ő mindig egy kész helyzetbe kerül, adott életkörülményekkel. Számára közömbös, hogy ez a színvonal meghaladja a régít, amit nem is ismer.

Az ipari, mezőgazdasági, politikai, jogi, tudományos, technikai, közlekedési, kereskedelmi, egészségügyi és egyéb forradalmak valójában nem jelentenek igazi előre lépést. Úgy érezni akkor lehetne, ha ezek egy biológiai rotáció nélküli emberiség életében menének végbe. A nemileg meghatározott hústestbe zárt halandó lélek mindössze pszichoszomatikus boldogsága után futhat, ám ez veszedelmes kergetőzés [2].

Az embernek igazából egyetlen kincse van; életre nemzhető éne [3], vagyis a közvetlen istenkapcsolatra jutás lehetősége. Ez viszont megteremtése óta benne rejlik [4], mert a Valóság szellemi szövete Pneuma-magokból áll [5]. A Tékozló fiú csak a rendelkezésre bocsátott anyagmennyiséggel vircsaftolhat. Ennek isteni lényegét nem tudja elpusztítani, csak különböző szabadsági fokokra degradálni. A homo sapiensszel izgalmas játékot űz, ugyanis az képes kikerülni a bűvköréből. Ehhez persze fel kell ismernie azt a világot, ami a Magasságos helyére van állítva [6].

[1] Tm 1., 2., 3., 4., 22., 48., Mt 5,20; 23,9

[2] Tm 88.

[3] Tm 67., 71., Mt 16,24–8; Mk 8,34–8; Lk 9,23–7

[4] Tm 2., 3., 28., 71.

[5] Tm 56., Mt 13,24–30; Mk 4,26–9

[6] Tm 4., 55., 81.

Összehasonlítási alap hiányában könnyű hazudni, ezért van elrejtve előlünk Isten igazi Világa. Ez a fizikai értelemben vett leárvénykolás maga a befelé fordult Tékozló fiú. Életterünk nem más, mint önmaga térerőszerű kiterjesztése. Sátáni örömhíre aromaként hatja át a kozmoszt [1]. A Másoló a módszert is az Abszolútumtól vette: az Örökkévalóban sem különül el léte a teremtéstől, világtól és teremtményeitől.

A hagyományos, geocentrikus és emberközpontú szemlélet szerint Isten a Földet a homo sapiensnek készítette. Ha fel is tesszük, hogy a kozmosz mérhetetlen anyagát a semmiből hívta létre, akkor is versenytársat állított magának. A többi égitest ugyanis nem pusztán fényűzési kellék lesz, hanem Tőle különböző entitás. Magyarán: a Végtelen kívül rekedne egy véges dolgon.

Nos, a hívőknek pont ilyen Isten kell ! Csináljon egy édenkertet, tegye le ajándékait, aztán menjen haza. Zsidók, keresztények és muszlimok így képzelik ama Paradicsomot. A vallásos tömegek arra vágnak, hogy zavartalanul és kiszámíthatóan pergethessék gépies életüket. Lehetőleg örökké... A szekularizáció nem más, mint a megelőlegezett, földi örömmel teljes mennyország kispolgári változata. Hogy mi miért van? Hát az kit érdekel ? Csak nem alázzuk meg magunkat ilyen kérdésekkel... [2].

A homo sapiensnek saját maga az istene, mivel a világ elsősorban a többi embert jelenti. Ördögi alkotója azt akarja, hogy ne a Magasságossal, hanem önmagával törődjön. Azzal a „csodálatos” lényel [3], aki csupán a kollektív tudatalattiban létezik. Amíg társadalmi lényként határozza meg magát, addig garantáltan nem fog szembe szegülni vele [4]. Ha ökológiával foglalkozik, akkor a hiábavalóságnak alávetett, romlandó természet része marad [5].

A szegény Lázárról szóló példabeszédben [6] említett *nagy szakadék* egyértelműen a vallásfilozófiai kérdések iránti érdektelenséget szimbolizálja. Ez az a lelkületi gát, ami mindkét oldalról szilárdan megakadályozza a közeledést. Ha nincs közös nevező, akkor nincs miről beszélni... Igény nélkül nem jöhet létre közvetlen istenkapcsolat ! Ebben a parabolában a gazdag csupán mellékszereplő. Valójában a más felismerésre térni nem akaró emberekről van szó. Aki saját magától nem jön rá arra, hogy ez nem lehet egy Isten által teremtetten világ, annak nincs szíve... Hiányzik belőle az az „értő érzékszerv”, amit a spontán megnyilvánuló irgalom tévedhetetlenül jelez [7].

[1] József Attila: A világ megokolt utálata. In: *Az elvetett kő*, 67. old. (mek.oszk.hu/15000/15052)

[2] Mt 18,1–7 A gyerekek nem szégyel kérdezni, mert valódi tudásvágy vezet (Tm 70.).

[3] Az ember csak értelmes állat. Egyetlen csodálni való dolog van benne: a Pneumája (Tm 28.).

[4] 1Ján 3,8b; Tm 72., 112.; Isz 183/62; Mt 26,61; Mk 13,2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14

[5] Róm 8,19–22; Tm 18.

[6] Lk 16,19–31

[7] Tm 71. (Tm 62., Mt 5,7; 6,3; Lk 10,25–37; 17,20–1)

Szegény gazdagok

Némelyik zsidó rabbi szerint a kereszténység a júdaizmus vadhajtása. Ez bizonyos értelemben igaz. Ha időben levágják róla [1] tán nem száradt volna el, éppúgy, mint a töve. Úgy tűnik, egyik vallás korifeusai sem veszik észre, hogy totálkáros autóba tankolják a benzint. A kollektív kiválasztottság és szövetség téveszméjének már a Templom lerombolását követő szétszóratáskor szerte kellett volna foszlania. A holokauszt ilyen szempontból már csak ráadás volt. Pál is felsült az általa alapított vallással, mert holtáig se jött el a világvége, pedig hónapokban számolt.

Mózesnek és Saulus-Paulusnak levitézlésük ellenére tengernyi hívük van, idétlen idők óta [2]. Sikerüket Mohamed is megirigyelte [3], aki rájött arra, hogy egy új vallással tömegbázist lehet szerezni. A mózesi program ma is vonzó, ugyanis összhangban áll a nagyon is emberi vágyakkal [4]. A páli se rossz, hisz nem kell csinálni semmit. Ennél már csak az iszlám jobb: Allah nevében mindent szabad... Voltaképpen mind a három világvallás a világot vallja, ugyanarra az Istenre hivatkozva. A Magasságos pedig Fián keresztül élénken tiltakozik, közhírré téve, hogy sem várni, se hinni nem kell, csupán gondolkodni [5].

Az emberek viszont hinni akarnak, többségük bőszen ki is jelenti: én hiszek Istenben. Ez azonban csak annyit jelent, hogy *elhiszi* a létezését. Slussz, passz... Ha megkérdezed; min alapul a hite, vagy: miként kell ezt vagy amazt érteni, akkor rögtön a lelkiatyjához küld. A papok persze mindenben megmondják a tutit... Kár, hogy főleg akkor találkoznak híveikkel, amikor megnehezítik az Örökkévaló felé vezető útjukat (esketés), illetve mikor zsákutcába kerülnek (temetés).

Jézus hiten egy valamit értett: a szavainak való feltétlen hitelt adást [6]. Logionjai, példabeszédei és jelképes cselekedetei tudniillik az igazságot tartalmazzák, kinyilatkoztatások formájában [7]. A világ fiai nemcsak azért nem hallgatnak rá, mert nem értik a mondandóját. Egyszerűen „nem férnek meg bennük” a közlendői, mégpedig lelkületbéli ellenérdekeltségük okán [8].

Az emberek az evilági örömeket keresik, azokhoz van affinitásuk, ezért mentik ki magukat különféle ürügyekkel, még saját lealacsonyításuk árán is! „Nekem ez magas.” A leggyakoribb kifogás: nem érek rá (erre). E mögött persze az húzódik meg, hogy az ilyesmi nem érdekli őket. Pedig a logionok értelmezése nélkül elvesznek [9].

[1] Tm 11. A szadduceus Jakab a jeruzsálemi egyház püspöke volt. A három legigéretebb tanítvány tudniillik „nem törekedvén a dicsőség után” hamar visszaadta mandátumát (Zsk 119.). Jézus ezt (is) előre látta, mert folyamatosan konstatálnia kellett az apostolok értetlenségét (Zsk 65., 66., Tm 20.) A Sátán ugyanis nem az utolsó vacsorán „kérte ki” őket (vö. Lk 22,31), hanem már meghívásukkor. A Mester távozása után csordaszellem uralkodott el közöttük, ilyenkor mindig egy hiű, karizmatikus vezető ragadja magához a vezetést. Jakab vértanúsága után a maga nevében jött Pál (vö. Jn 5,43b) lépett a helyére, aki gyakorlatilag az első pápa lett.

[2] A zsidó naptár 5779-et ír (2021-ben)

[3] Bővebben: *Az elvetett kő*, 1 – 19. old. (mek.oszk.hu/15000/15052)

[4] 1Móz 1,28

[5] Tm 1., 2., 3., 4., 55., 81., 112., 114.

[6] Ezt a jogos igényt az Atyával való lelkületi egysége támasztja alá (Tm 107.).

(Jn 5,16–47; 6,29; 8,12–29; 12,44–50; 14,7–11; 15,23).

[7] Tm 84., 2Kor 4,6; Zsid 1,3a; Jn 8,12 8,19 8,56 10,30 10,38b 12,44–5 14,7a 14,9b 14,21b

[8] Jn 8,24; 8,31–47

[9] Jn 8,24; Tm 58., 109. Jézus a kinyilatkoztatás kútfeje, forrása (Tm 12., 75., Jn 14,6).

Kultúrkörünk hívó lelkei vallási szempontból biztonságban érzik magukat, legyenek azok zsidók vagy keresztények. Hiszen bírják az emberek tiszteletét, és bármikor tanúként szólíthatják őket, életszentségüket bizonyítandó. Ama gazdag ifjúnál nem lehetnek tisztábbak, de a jó Mester őt is kinevette ! [1]. A tömeg Jézus mosolygása miatt gondolta, hogy „megszerette”. Az igazság az eset egy másik változatából derül ki, ami a Héberok evangéliumában [2] olvasható:

„Hogyan mondhatod: megtettem a törvényt és a prófétákat? Hiszen meg van írva: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat. S íme, testvéreidnek, Ábrahám fiainak, por lepi a ruháját, éhen halnak, a te házad pedig tele van mindenféle jóval [3], de abból sehogy sem jut nekik semmi.”

Persze, ezt az egészet nem lehet a szegénységre és a gazdagságra kihegyezni, mert a lelkületbeli affinitás a lényeg: „A gazdagnak nem használ majd a szerzeménye, de a szegényt se menti meg az ítélettől a szegénysége” [4], mivel minden bűn gyökere a világ szeretete [5]. A gazdag ifjú azért akart szert tenni az örök életre, hogy a végtelenségig részesülhessen a földi örömeiből. Minden vagyonunknak kizárólag akkor tudunk búcsút mondani [6], ha felismertük azok teljes értéktelenségét. Ez Pneuma nélkül nem megy, ezért mondja Jézus: „egy hiányod van”, azaz a delikvensnek épp a torka véres... Nincs meg benne a bármire képesítő „értő érzékszerv” [7].

Bulányi György három keresztény eszményt sulykolt: az adás okozta szegénységet, a szolgálatból fakadó társadalmi kicsiséget és a szelídség (az erő nem alkalmazás) velejáróját: az üldözöttséget. Mindhárommal a szocializmus szerűen felépítendő isten országát célozta meg. Jézus szerint az anyagi értelemben vett szegénységet a szellemi meggazdagodás teszi lehetővé [8], az üldözöttség pedig az örök haza s evilág antagonisztikus ellentétéből következik [9]. Alulértékesülésről szó sincs, hisz a Magasságos emberi fia nem más, mint az Atya felhatalmazott nagykövete ! [10]

[1] Mk 10,17-22; Zsk 21.

[2] Zsk 21.

[3] Isz 38b Hírül adom nektek, hogy mit esztek, és mit tároltok házaitekban.

[4] Zsk 22.

[5] 1Ján 2,15-6; Isz 29/90; 32/124; 57/129; 62/145; 133/34,4-16; 134/35; 142/193 stb.

[6] Lk 14,33 A 14,25-35 között a nyilvános működés előfeltételeiről van szó ! (vö. Tm 31., 32.)

[7] Mt 9,5; Mk 9,23 Mindent a fejlődőképes hittel (vö. Tm 19.) elérhető közvetlen istenkapcsolat tesz lehetővé (Tm 107., Mt 21,21-2; Mk 11,22-4).

[8] Tm 82., 111. Ez a logion a gazdag ifjú párhuzama, a mondanivalót illetően.

[9] Tm 46., Mt 6,19-24; Lk 16,13; Jn 7,7; 15,18-25; 1Ján 3,13

[10] Tm 109., Mt 19,27-30; Jn 14,12-4 Ugyanazt a státust fogjátok betölteni, amit én !

Nem kell az Orvos

A „nyugalom helyére” állhatatos szellemi erőfeszítésekkel lehet eljutni [1]. Fáradozás nélkül országbeli halált halunk. Az Ördög azonban csak akkor emészthet meg bennünket élve [2], ha már (Pneuma nélküli) hullává váltunk [3]. A „gyehenna” a jézusi terminológiában a világgal egyenlő, tehát biológiai létünk nincsen veszélyben. A bolond gazdag is tovább élt a külső sötétségben [4]... Az időnként sírással és fogcsikorgatással járó élőhalotti mivolttól semmiféle búcsúcédula nem mentesít minket. Lelki egészségünk téves tudatában sajnos nem keressük fel az Orvost [5].

Ez a vizitálás, egy igazságos döntés miatt [6], már csak az újszövetségi irodalom elemző olvasásával végezhető. Unokázni persze könnyebb, de aki csak nekik él, az már lemondott önmagáról. A nagy többség a gyerekei viszonylatában is ebben a zsákutcában köt ki. Maga a családos mivolt is béklyót jelent: a nő férfinak egy perc nyugta sem lehet. Egy férj semmiben sem gyakorolhatja – amúgy is illuzórikus – szabad akaratát. Láncra vert kutyaként csak akkor szabadulhat, ha hátrahagyja vele tartani nem akaró hozzátartozóit [7].

A sokgyerekes modellt favorizáló Bulányi György osztozott Bemerítő János naivitásában. Mindketten a jel-szerep működésében bíztak. Azt hitték, hogy a világ majd irigykedve ellesi a boldogság receptjét, és utánozni fogja Isten népét. Ez társadalmi méretekben is eónokat venne igénybe, házaspárról házaspárra haladva pedig az örökkévalóságig tartana. Arról nem is beszélve, hogy a világ fiai egyáltalán nem azt figyelik: mit csinálnak a hívők.

A családos életforma egy zsigereinkbe égetett eszmény: mindent annak rendelünk alá, holott csak evilág automatikus fenntartásáról van szó. Farkasvakságunkban csupán a szeretteinkkel törődünk, érettük olyasmiket is megteszünk, amit józan ítélőképességgel nem. Jó példa az egyik náci haláltábor parancsnoka, akit a háború utáni felelősségre vonáskor megkérdeztek: ha újra kezdhethé, mit tenne másként. Azt mondta, hogy több időt töltene a családjával... (Akikkel együtt labdázott a szögesdrót túloldalán.)

Sok gyerekkel, pláne kis lakásban, csak katonás rendet és fegyelmet tartva élhetünk, ami nem tesz jót senkinek. Szép dolog a nőemancipáció, de egy háziasszony élő lélekké válása leginkább elméleti lehetőség [8], hisz még Jézust követő férfiú se akadt. Honnan venné az időt, energiát és lelkesedést? Nem a szebbik nem erkölcsével van a baj, bár már Éva is elment az első férfival.

Egyenlőség akkor lesz, ha az a „kis különbség” eltűnik [9]. A jelenlegi szexuális nyomorral még a teokratikus társadalmak se tudnak megbirkózni. Erre nem gyógyír a házasság, mert az ilyen jellegű nélkülözéseknek ez az intézmény nemcsak színtere, de kiváltója is. Ezt a világméretű prostitúció bizonyítja, ami kezdettől fogva létezik.

[1] Tm 1., 23., 57., 78., 89., 91., 93., 95., Mt 7,7; 11,28; Lk 11,9; Isz 132/113

[2] Mt 10,28; Lk 12,4-5; Zsk 114. (Mt 25,41)

[3] Tm 55., 59.

[4] Tm 63., Mt 6,19-21; Lk 12,16-21; Isz 136/221

[5] Tm 30., Mt 9,10-3; Mk 2,17; Lk 5,31-2

[6] Jn 16,5-15; Tm 11., 37.

[7] Tm 15., Mt 10,21-2; 19,29; Mk 10,29-30; Lk 9,59-62; Jn 7,1-9

[8] Tm 115.

[9] Tm 21. A nemek közti egyenjogúság vallásáról és megvalósításáról van szó. Ilyen magatartást csak egy Fiú vagy Leány tanúsíthat, aki élt a jézusi megoldással (Mt 5,27-30; Mk 9,43-50).

Minden rendű és rangú felekezet fiataljai párválasztási gondokkal küzdenek. Minél kisebb a létszám, s minél elkötelezettebbek, annál inkább. Ez azonban korántsem vallásos jelenség. Ezen a kiemelt területen nagyon szigorúak a szabályok. A sátáni gépezet erővonalai nem engednek kitérőt. Talán sehol máshol nem találkozunk annyi hazugsággal, mint a nemiség terén. Szerelemben és háborúban mindent szabad, s nem is fogja vissza magát senki. E koszos palettán az elhallgatásoktól a féligazságokon keresztül az ártó szándékú megtévesztésig keverődik az álcázó festék, de még kiméletből is lódítanak. A lelkivezetők sem kivételek, ők sajátos szempontjaik szerint igyekeznek összeharmonizálni párokat, noha Jézus egyáltalán nem házasságközvetítőnek nevezte ki Pétert! [1]

A katolikus papoknak fogalmuk sincs arról, mi a helyzet ebben a kiméletlen versenyszférában. Elméletileg ugyanannyi nő van a világon, mint férfi, csak hogy a kereslet és kínálat köszönő viszonyban sincs egymással. Aki megfelelő élettársat keres, a következő arányokkal szembesül: 60% kritikán aluli, 30% elérhetetlen, a 10%-ot kitevő közép-szer pedig már a piac kinyitása előtt elkelt, a százszoros túljelentkezés miatt.

Ennek a feszültségnek az automatikus ateistagyártás az oka. A hústestbe zárt lélek (főleg, ha nőnemű) meg akar felelni nemi szerepének. Annál is inkább, mivel a családosi lét programszerűen bele van építve a génjeibe. A társadalom minden területén azt hallja, hogy igazi pályája majd a párkapcsolattal kezdődik. Az élet értelme – hallgatólagosan – a gyerek, ahhoz pedig társra van szükség. Vallása szerint a házasság szentség, amit Isten áldása kísér. Akkor ő miért nem lehet boldog? Mondjuk, azzal, akivel szeretne...

A kisközösségekben tapasztalható lemorzsolódás egy kontraszelekció következménye. Ez a szubkultúra is a világ kicsinyített mása, tehát a szexualitás fogaskerekeit *ugyanaz* az olaj keneti. Majd minden csoportban van egy „álompár”, akik népszerűségüket pusztán nemi sajátosságaiknak köszönhetik. A megváltó partnerre váró frusztrált egyének észreveszik ezt a méltánytalanságot. Testileg-lelkileg megszenvedik, hogy ők ki vannak zárva az érzelmi szerelem intim burkából. A helyzetet botrányként élik meg, hiszen személyes boldogságuk nem lehet (genetikai) szerencse dolga... Állítólag Isten tudja jól; mire van égető szükségük [2].

Sokan valósággal belebetegednek ebbe. Ha elmennének az Orvoshoz, ő ezt mondaná: odafent nem nősülnek és férjhez se mennek [3], mi pedig imában kérjük, hogy idelent is ugyanazok a viszonyok köszöntsenek be [4]. Én is egyedülállóként éltem [5], tudniillik ily módon is szembe akartam szegülni a világgal... Meg hát, nem akartam a halálnak nemzeni [6]. Nézzétek meg ezt a ciprusfát, ez a keveretlenség szimbóluma [7]. Méltán, mert csúcsa egyetlen ágával az ég felé törekszik [8].

[1] Mt 16,13–20 Személyében Jézus a logikus gondolkodást magasztalta fel. Hitvallása miatt úgy tűnt, hogy elindulhat a Fiú-aspiránsi státus felé. Sajna, csalódást okozott: „Ha majd egyszer megtérsz...” Az egykori Kéfas (Jn 1,42) már csak „Simon, Simon...” (Lk 22,31–2).

[2] Mt 6,8 Az Atya a szent szellemben (az igazi mammonon) kívül mást nem tud adni (Lk 11,13; 16,11–2; 18,1–8). Ettől függetlenül – velünk ellentétben – tudja; mire van szükségünk (igazából). Evilági dolgokat tehát ne várjunk. A Mt 18,19–20 alatt egészen másról van szó!

[3] Mt 22,30; Mk 12,25; Lk 20,34–6

[4] Mt 6,10

[5] Isz 60/77; 66/118

[6] Isz 104/218

[7] Tm 21., 60., 61., 90., Isz 49/157

tisztaság = egyszerűség = egyneműség = homogenitás = keveretlenség

[8] Zsk 58.

Színről színre

Gyerek koromban nagyon izgatott a halhatatlanság. Ma már ódzkodom tőle... Rájöttem, hogy velem együtt mikrovilágom élettartamát is prolongálni kellene, különben idegenként lézengenék egy rotálódó környezetben. Nem tudom, mi lenne a rosszabb: ha eltűnnének azok az utcák, amikről emlékeket őrzök, vagy az, ha rajtam kívül senki se tudná: kik laktak a régi házakban.

Egy halhatatlanná tett embernek az örökkévalóságra sincs esélye. A túlsó világra ugyanis csak úgy lehet átmenni, ha ezt elhagyjuk [1]. Ráadásul ez a transzfer emberként nem is vihető végbe, hiszen „hús és vér nem örökölheti Isten királyságát” [2]. Az emberi test tulajdonképpen a Pneuma szegényes burkolata [3]. Ezt a „bőrruhát” akkor kaptuk, mikor idejöttünk, és távozásunkkor visszaveszik, mint egy munkaköpenyt, aminek lejárt a kihordási ideje.

A halhatatlanság lehetséges, de nem a hústesttel. Testünk elsősorban az agy járműve, és ez a szerkezet tovább fejleszthető. Ne a doboz formájú robotokra gondoljunk, hanem az androidokra ! Egy jövőbeni „digitális személyiség” nagyon is beleillik a Másoló terveibe, hiszen a mesterséges intelligencia nemigen fog szembe helyezkedni vele. Arról nem is beszélve, hogy a bevitt adatok ismeretében modellezni lehet egy szituáció összes lehetséges végkimenetelét. Az emberi agyban tanyázó gonosz lelkek jelenleg is ilyesféle módon befolyásolnak minket. A mostani kézi vezérlést simán felválthatná egy automatizált változat. Egyesek szerint a Sátán úgyis csak pszichén belüli realitás... [4]. A homo sapiens azonban nem fog ilyen magasra jutni. A dolognak ugyanis van egy nagy hátulütője. Materialista módon megszerzett örök élet esetén tudniillik a Föld halhatatlanságát is meg kéne oldania, különben elfogy a lába alól a talaj...

A láthatatlanság nem probléma, ugyanis az ember eleve láthatatlan. És nemcsak Gárdonyi Géza szerint:

„A tökéletes embert [5] nemcsak megragadni nem lehet majd [6], de látni sem lehet [7]. Senki sem lehet tökéletes, csak akkor, ha teljesen megvilágosodott [8]. A szent ember még testében is szent” [9].

Ez az ige is azt állítja, hogy igazi énünk a hústesten belül (mégpedig a gondolkodó agyban) található.

[1] Isz 133/34,4–16 Ez a tény is rámutat a teremtető gonoszságára ! A halálfélelemtől csak a Fiak mentesülnek (Tm 17.). „Senki sem üdvözü, aki fél a haláltól.” (Zsk 116.)

[2] Tm 113., Jn 3,6; 1Kor 15,50

[3] Tm 2., 28., Fp 101., 104. „Rablók közé került a Lélek, foglyul ejtették...”

[4] A Tékozló fiú személyes létező és a saját birodalmában tartózkodik. Az más kérdés, hogyan gyakorol hatást az eseményekre.

[5] Ebben az új emberben (nem népekben !) a létrehozott Pneuma forrasztja egységbe a testet és a lelket (Tm 47.). Az igehely kommentárját lásd *Szentlecke Pálról*, 37–38. old. (mek.oszk.hu/16500/16532)

[6] Jön a Világ Fejedelme, de velem (igazi énemmel) nem tehet semmit (Jn 14,30), ahogy követőimmal sem (Mt 10,28; Lk 12,4–5; Zsk 114., Jn 10,28–30).

[7] Tm 114. A királyság nem határolható körül földrajzilag, mert nem „ország” !

[8] Ez az „első feltámadás” (Filippiek 3,10–2) ama utolsó napon következik be (Jn 6,39–40).

[9] Fülöp-evang. 124 – 125. Zsk 51. (Mt 6,22–3; Lk 11,34–6)

„Senki sem fog egy értékes tárgyat elrejteni egy értékes dologban, sokszor előfordul azonban, hogy valaki tízezreket tett filléreket érő dologba. Hasonló a helyzet a Lélekkel (Pneumával) is: valami nagyon értékes került értéktelen dologba” [1].

A Valóság egy élő, homogén szellemi szövetből áll, hústestünknek is ugyanez az anyaga, csak meggörbített, perturbált formában. A test kivilágosodása nem más, mint a belső fény kisugárzása, a Pneuma „aurája” [2]. Ezt látni is lehet, de maga a királyság láthatatlan [3]. A megosztott lelkű – következésképpen amúgy is sötét – emberek teljesen besötétednek [4], mert „lámpásukat” kioltja a hiúság, tehát még az is elvételük tőlük, amijük volt [5]. Ez az ítélet főként a hivatásos (hivatalos vagy önjelölt) mértékadókat sújtja, vagyis a farizeusi lelkületű papokat, akik keresés és találás helyett másoknak akarnak világítani [6].

Az Atyát csak azok fogják meglátni, akik ezért az élményért mindent feláldoznak, azaz teljesen kiüresítik a lelküket a számára [7].

[1] Fülöp-evang. 104. Zsk 41. (Tm 28., Lk 17,20–1; Fp 109. Zsk 35.)

[2] Tm 23., 32., 49., 61., Mt 6,22; Lk 11,34

[3] Tm 114., Mt 13,43

[4] Tm 61., Mt 6,22–3; Lk 11,34–6

[5] Isz 100/176; Tm 40.

[6] Isz 84/144; 33/7; 40/56; 85/167

[7] Tm 14., 61., Mt 5,8; Jn 5,37b; Fülöp-evang. 109.

Én és én

A materialisták nem ateisták, az ő istenük voltaképpen az anyag. Szerintük ez a csodálatos massa mindig is volt és mindig is lesz. Van azonban néhány kérdés, amire nem tudnak válaszolni. Például: Hol van ez az anyag? Mekkora mennyiségről beszélhetünk? Térfogata tágul, szűkül vagy pulzál? Honnan van, s miből keletkezett? Kitől származnak azok a tulajdonságai, amiket a természettudományos törvények írnak le? Miért és mióta fejlődik? Hogyhogy nem érte még el a csúcst? Hova tart az evolúció? Mikor kezdődött lüktetése, s milyen óra mérheti? Ha jellemzői a végtelen irányába mutatnak, akkor ez az anyag – egy isten.

Egyre többen állítják, hogy amiről beszélünk, az állandó mozgásban van. Nyugodtan mondhatjuk: az anyag történik. Ezek szerint a fizikai értelemben vett élet nem más, mint az anyag egy bizonyos elrendeződése. Egyesek azt is megkockáztatják, hogy nem is kitüntetett elrendeződése. Magyarán: az élet egy esetleges dolog, ami véletlenül is keletkezhetett. Ez persze materialista nézet.

Az ember az anyag elrendezettségeit (hát még annak okait !) nem mindig érzékeli, mivel csak saját, szűk spektrumát képes úgy-ahogy ellenőrizni. A színek, hangok, sebességek, időtartamok skáláján alig van számára is mérhető rész. Saját életterén belül se képes követni az igazán gyorsat vagy a nagyon lassút, meglátni a túl kicsit vagy az igen nagyot. Leginkább azt veszi észre, ami a szeme előtt mozog. Ez körülbelül olyan, mintha azt mondanánk, hogy az él, ami beszél. Ám ez az anyag minden porcikájában eleven... A mi biológiai életünk csupán az egyik válfaja. Sokféle lét lehetséges még. Olyan is, ami nem szén alapú. Meg olyan, amihez nem kell víz.

Ha az anyagszerkezet – belső törvényszerűségei miatt – folytonosan változik, akkor nem beszélhetünk sem életről sem halálról... Ezek a fogalmak tulajdonképpen az anyag átmeneti állapotait fedik. Irreverzibilis átalakulások csak az emberiség tudósai számára létezhetnek. Az univerzumban semmi sem vész el. Az teljesen más kérdés, hogy tudunk-e bánni a reakciókat beindító folyamatokkal. Tengervízből is lehet aranyat kinyerni, szénből is készülhet szintetikus gyémánt, a levegőből is elő lehet állítani nitrogént. Ha nem számít az idő, a pénz és a ráció, neki lehet fogni.

Eljutottunk hát oda, hogy az „anyag” egy önnönmagát szabályozó valami. Valami olyasmi, mint az isten... Ez persze materialista nézet. Hívóként azt mondom: az anyag az egyetlen Valóságot alkotó élő szellemi szövet fonákja [1]. Halmazállapotát tekintve egy zárványszerű önkényes perturbáció... Önmagába görbülő térfogata zárt rendszert képez, amelynek külső oldalán egy örök hordozó réteg képez dimenzionális határt. Belsejét aromaszerűen hatja át erkölcstelen öntörvényűsége, aminek természettudományos vetületei is vannak. Ez azt jelenti, hogy a bioszféra véres körforgásában mindig az erőszakosabb érvényesül. A benne lévő anyag- és energiamennyiség véges, ezért kényszerű rotációnak van alávetve. Igazi evolúció nem zajlik, a helyben járó rendszer idejét már ketyegő órák mérik.

Az idő tengelyén megjelenő és eltűnő egyén persze tudni szeretné: ki az az „én”. Gyors válasszal azt mondhatnánk, hogy a személyisége. Ez az entitás azonban születésétől a haláláig eléggé képlékeny. Elsősorban a környezet s a körülmények befolyásolják, a nevelés általában kevésbé. A génekben determinisztikusan tárolt információk random módra való realizálódása viszont igencsak zavarba ejtő... Azt ugye ma már senki sem gondolja, hogy minden egyes ember a Jóisten megismételhetetlen alkotása. Ő biztos nem ezt gondolja, elegendő ránk nézni.

[1] Lásd *A fizika költészete* c. könyvemet (mek.oszk.hu/18800/18894)

Régen azt tanították, hogy mindenki tiszta lappal indul neki a nagybetűs életnek. Ilyen tabula rasa legfeljebb a Pneuma-magunk mélyén lapulhat. Lassan már azt is teleírják, így a digitális módon korrigált homo sapiens egy mesterségesen létrehozott élőlény lesz. Ebben a minőségében akár ipari selejtté is válhat [1]. Ez valós veszély, aminek jogi vonatkozásai is lehetnek. Persze, nincs új a nap alatt. Az eugenika ugyan hitleri eszme, de már zsidókat is rajta kaptak fajnemesítési kísérleteken. A gyógyítást célzó génszűrés nemigen ellenzik, az utódok tulajdonságaiba való beavatkozással azonban már más a helyzet. Ha a szülők majdnem minden jellemzőt megrendelhetnek, akkor az egyéniség fogalma átalakul, s a nevelés is csődöt mondhat.

A tudomány és a hit szembe állításával a Sátán igazából Jézust támadja... Abban bízunk, hogy a kollektív módon s csupán külsőségekben gyakorolt történelmi kereszténység [2] elkerülhetetlen bukásával [3] az ő személye is hitelét veszti. Így is lesz, ha munkásságát erkölcsi-etikai értelemben kezeljük. Ezzel ugyanis életmód-tanácsadóvá fokozzuk le. Logionjai életűszerű követőihez szólnak [4], a világ fiaiként elégedő „hivatásos hívek” számára nincs mondanivalója. A racionalitást mellőző pálinizmust feltétlenül le kell választani arról a tanításról, ami valódi ismereteket tartalmaz, megfajított kinyilatkoztatások formájában [5].

A papok szorult helyzetben arra hivatkoznak, hogy Isten útjai kifürkészhetetlenek. Ez nem más, mint beismerés. Azt jelenti: nem tudunk semmit, én se értem az egészet. Erre nyugodtan megadhatjuk a megfelelő választ... [6]. Mások elé csak az állhat ki, aki már kellő ismereteket szerzett. A többes szám azt jelzi, hogy az illető nem tért még le elődei intézményes nyomvonaláról, nem lett belőle „elveszett” bárány [7]. Márpedig kizárólag az ilyen, önállóan gondolkodó, saját teológiai lábán is megálló személy ismerheti meg magát! [8]

[1] Kánai András: *Holnap történt* HVG-könyvek, Budapest, 2018.

[2] Ez az intézményes hitélet nem más, mint ama széles, veszedelembé vivő út (Mt 7,13–4).

[3] A vallási szervezetek kezdettől fogva védhetetlen pozícióba lettek állítva.
(vö. Tm 38., 39., 40., Mt 15,13; Jn 15,1; Isz 109/53).

Az egyház tulajdonképpen a szekularizáció öntudatlan katalizátora.

[4] Szellemi hagyatéka az ún. Tamás-evangélium (mek.oszk.hu/14600/14682)

[5] *Szentlecke Pálról* (mek.oszk.hu/16500/16532)

[6] Isz 33/7; Mt 5,20; 23,9

[7] Az igehely kommentárját lásd *Bulányi, a tisztelendő*, 19 – 22. old. (mek.oszk.hu/10200/10251)

[8] Tm 1., 2., 3., 4.

Elsül a kapanyél

„Az időtlen, örök jelenben élő Isten ismerheti a jövőnket, mert az neki már múlt” [1]. Megpróbálom érzékeltetni ezt... Először is fel kell fogni, hogy egyikünk sem különleges lény. Minden ember jól ismert, tipikus problémákkal küszködik, amelyekre már régóta megvan a bevált gyógyír.

Az ezeket orvosló tudós, egy laboratóriumban, három lombik alatt gyűjt lángot, de eltérő időközönként. Az üvegfalú edényekben külön kis világok főnek. Elsőként a „jövő” feliratút kezdi hevíteni, aztán a „jelen” címkét viselőt, végül a „múlt” kerül sorra. Mikor már mindegyik fortyog, kimegy elszívni egy cigarettát. Visszatérésekor azt látja, hogy a három lombikban más-más szinten áll a folyadék, de a nívók megfelelnek az előzetesen elvártaknak. Ha tehát arra kíváncsi: melyik osztáson fog állni a „múlt” egységnyi idő után, akkor elegendő ránéznie a „jelen” és a „jövő” feliratúra. A dolog persze fordítva is működik: a „jövő” korábbi állapotát a másik kettő fogja megmutatni. A három kis világ saját ideje oda-vissza mérhető a tudós abszolút idejében, ami az örök jelen, ám ez a létforma felfoghatatlan a lombikokban. Onnan nézve a cigaretaszünet egy időtlen aktus, a tudós számára egyszerűen a valóság.

A két élettér történéseire ugyanez vonatkozik. Az elképzelhetetlen mértékű sebeségkülönbségek miatt óriási erők működhetnek [2], szinte észrevétlenül. Ehhez nem kell más, csak egy „dimenzionális átfedés”, melyet a szellemi-lelki összhang tesz lehetővé [3]. Az energia áramlását a közvetítőn kívül más nem érzékelheti [4], ám annak hatását természetesen konstatálja – mégpedig csodaként.

Csodáról persze szó sincs, csupán a mindenséget alkotó szövet átmeneti változásáról. A dolgok külső képe ugyanis a belső elrendezettségtől függ. Gondoljunk a víznek gőzzé vagy jéggé való átalakulására. Ezek a változások követhetetlenül gyorsan is végbe mehetnek. Jézus vízen járásához elegendő lehetett a felületi feszültség megnövekedése. A mennybemenetel snittszerű „áttünése” pedig egy dimenzionális határ átlépéseként is felfogható [5].

A közvetlen istenkapcsolatot az életre nemzett Pneuma biztosítja. Ez az az éltető „közeg”, amivel a hamis próféták nem rendelkeznek. Ne tévesszen meg minket a nyelv-tani többes szám: mindegyikükből az a bizonyos „gyümölcs” hiányzik [6], ami bármit lehetővé tesz [7]. Az erkölcsi-etikai téren manőverezgető egyházfiak persze gyümölcsökön jócselekedetek halmozását értik. E téren sajna nincs pontozásos győzelem, ezt a mérkőzést kiütésre játsszák! [8]

[1] Kucka Péter: *Töredék* In: Riadó a naprendszerben. Európa Könyvkiadó, 1965.

[2] Mk 5,30; Lk 8,46

[3] Tm 107., Mt 17,20; 18,19; Mk 11,23; Isz 123/204

[4] Mk 5,25–34; Lk 8,40–8

[5] ApCsel 1,9–11

A fehér ruhás emberek a megvilágosodást-megértést szimbolizálják, ahogy a magdalai Mária esetében a két angyal (Jn 20,11–8). Tehát: az események tanúi felfogták, mi történt...

[6] Tm 20., Mt 7,15–9; Mk 4,26–9; Jn 4,34–8 Fel kell ismerni a lehetőséget, s élni vele!

[7] Tm 47., 107., Mt 17,20; 21,21; Mk 11,23; Lk 13,6–9; Jn 14,12–4; Isz 123/204

[8] Tm 71. Aki rendelkezik ezzel, annak minden könnyű! (vö. Mt 9,5; Mk 2,9; Lk 5,23).

Jézus azt ígéri [1], hogy életűtszerű követőinek úgy fog engedelmeskedni az anyag, ahogy annak idején neki. A természeti erőknek való parancsolás tudniillik státus kérdése. A Fiú-aspiránsoknak tehát feltétlenül Pneumával kell rendelkezniük. Ennek megléte vagy hiánya ugyanolyan nyilvánvaló, mint az állatok neme, illetve fajtája [2]. Annak a szentírási szakasznak, amelyre most utaltam, rossz címe van. Nem egy soha be nem következő világméretű „utolsó ítéletről” szól, hanem egy előzetes kiválogatásról [3]. Erről a seregszemléről baleset folytán is le lehet maradni. A soron kívül elhunyt egyének igazi tragédiája abban rejlik, hogy elveszett életre nemzódésük lehetősége [4].

A történelmi kereszténység soraiba tartozók „hasonlóképpen” fognak exitálni, azaz anélkül, hogy ismerték volna a megmenekülés egyéni és személyre szabott módját [5]. Ők ugyanis azt hiszik, hogy egy szigorú Bíró-Istennel állnak szemben, akivel perlekedni lehet, vagy akár dacolni, az ördög ügyvédjét segítségül hívva.

A jézusi keresztség szó szerint egy másik vallás [6], annak semmi köze sincsen a csordaszellemű nyájhoz. A Fiú kizárólag az elveszett juhokhoz jött [7], nekik kínálja a Lélekben való megnyugvást [8], szellemi megtisztulás által [9]. Erre csak azoknak van esélye, akik értik és igaznak tartják azt, amit mond, s készek megcselekedni az Atya akaratát [10]. A többiektől elvételik a királyság! [11]

[1] Tm 18., Mt 8,23–7

[2] Mt 25,31–46

[3] Tm 15., 22., 48., 53., 62., 69., 70., 76. Csak a találási céllal keresők méltók Jézus titkaira.
A lelki szegények (Mt 5,3; Lk 6,20), avagy „szívükben üldözöttek” (Tm 69.) ilyenek (Mt 11,28)!

[4] Lk 13,1–5 Az mindegy, hogy valaki igazoltan vagy igazolatlanul mulaszt!

[5] Tm 1., 2., 3., 4., 26., 38., 49., 57., 67., 71., 76., 85., 89.

[6] Mt 16,24; Mk 10,38; Lk 12,50; Jn 12,24–6

[7] Jn 10,1–16; 10,26–30; 17,9; 17,20

[8] Tm 90., Mt 11,28–30

[9] Jn 3,5

Vízbe való merülés = megtisztulás. Szellembe való merülés = gondolkodás. Vízből és szellemből való újjászületés = gondolkodás általi (teljes és végleges, vö. Tm 90.) megtisztulás!

[10] Jn 6,40; 7,17; 8,24; 14,12–4

[11] Mt 21,43 Nem másik népnek vagy nemzetnek, hanem nemzedéknek, azaz: új generációnak.

M E L L É K L E T

A világ csak test

(Tm 4., 28., 55., 81., 88., 113., 115., Mt 10,28; Lk 12,4-5; Jn 6,63a)

A sátáni teremtés koronája (tényleges tárgya) a férfi, s mint ilyen, komplex módon megragadott lény. Egy nő a tágabb értelemben vett nemiség közegében is jól érezheti magát, életéhez nem feltétlen szükséges vallásfilozófiai struktúra. Ahhoz, hogy Jézushoz hasonló „élő lélekké” legyen, előbb *keresővé* kell válnia [1]. Olyan gondolkodóvá, aki a férfiakra jellemzően, a lét nagy kérdésein töpreng. Ez a lehetőség a nők számára is fennáll, ha asszonyi szerepüket képesek feláldozni az immanens üdvözülés oltárán [2]. Elvileg nőnemű királyok is a világ színpadára léphetnek [3], de csak az igazi mammonnal kiegészült „gyermeki” [4] logika segítségével [5].

A férfinek teremtett lelkekkel határozott célja van az alkotónak: mentálisan is bele akarja őket integrálni a birodalmába [6]. Esetükben az érzéki függés csak a manipulálás egyik – bármikor előhúzható – eszköze. A férfi erotika veleje társadalmilag beágyazott: a gazdaságot, a politikát, a jogot, a tudományt is átszövi. Teokratikus rendszerben dogmatikus alapokon áll, melyek örök időkre biztosítják a hegemoniát. S éppen az idővel van a baj, a szekularizálódással járó „haladás” tudniillik felőrli a hittételeket. Evilág Ura védhetetlen pozícióba állította a vallási szervezeteket: a hétköznapi életvitel szinte észrevétlenül szünteti meg a papírformát. Az elvilágiasodás legfőbb színtere a nemi élet, ezért van kitüntetett helyzetben a szexualitás [7].

Az újszövetségi igehelyekből is az derül ki, hogy a földi javak birtoklása elválaszthatatlan az érzékiségtől. Mindkettő egymást erősítő „anyagba zuhantságot” eredményez, mivel az itteni boldogság ígéretével kecsegtet. E biztonságérzet azonban csupán átmeneti lehet, a biológiai lét mulandósága miatt. A tét tehát nem más, mint az örök élet [8]. Hús és vér nem örökölheti Isten királyságát, azon egyszerű oknál fogva, hogy merőben más „halmazállapotú” dologról van szó [9]. Bolygónkon nem egy isteni üdvtörténet zajlik, hanem egy sátáni kísérlet, ami csak számára szent !

[1] Tm Prológus, Tm 1., 2., 3., 4., 115.

[2] Zsk 61a, Tm 61.

[3] Mt 8,11; Lk 13,29

[4] Mt 18,1-7 (Tm 1., 93.) A gyerek arról nevezetes, hogy folyton kérdez !

[5] Lk 16,9-13; 18,8

[6] Jn 8,31-47

[7] Mt 5,27-30; Mk 9,43-50

[8] Tm 59., 63., 71., Lk 13,1-9

[9] 1Kor 15,50; Tm 28.

Előzzük meg a bajt !

Vallásos szempontból a természetben tapasztalható váltivarúság az Isten műve, aki ezt a jellemzőt az ember viszonylatában is összekötötte a szaporodással. Bulányi György ennél tovább megy: a monogám házasságot egyenesen az ősmintaszerű szentháromság lenyomatának tartja. Nősülés és férjhez menés előtt álló fiatalok ezt minden további nélkül el is fogadják, hisz az automatikusan végbe menő biológiai országépítés megkíméli őket a szellemi erőfeszítésektől [1]. A *fáradozás* azonban csak a Pál által létrehozott történelmi kereszténység keretein belül spórolható meg, a királyság elvesztése árán ! [2]

A házasság intézménye nem vezethető vissza arra az Abszolútumra, akit a homo sapiens semmilyen szempontból se képes jellemezni. Numerikus, ill. nemi megközelítéseit a júdaizmus és az iszlám tiltja, a címzetes apostol pedig, nyilván az Emberfi kijelentése nyomán [3], egy számszerűen nem meghatározott, homogén (tehát szexuálisan sem differenciált) boldog közösségről beszél, mely számunkra felfoghatatlan módon szaporodik, a növekedés-tágulás filozófiai értelmében.

Ha valami megkülönbözteti az embert az állattól, akkor az a szex és a fajfenntartás szétválasztásának az igénye. A családtervezés a gyakorlatban kizárólag fogamzásgátlással valósítható meg. Régen a nők nemi érése s a házasságkötés úgyszólván egybeesett, ma 15 év is feszül a kettő között. Ez túl hosszú idő az önmegtartóztatásra, nem is telik el védekezés (!) nélkül. A teherbe esés felforgatja egy nő életét, szó szerint *minden* megváltozik körülötte. Elidegeníthetetlen joga, hogy életének ezt a korlátok miatt meghatározó periódusát elképzelései szerint időzítse. Ehhez pszichoszexuális nevelés, sőt alapos elméleti oktatás szükséges, de minimum autodidakta tájékozódás.

A vallások nem tartják fontosnak a szexológiát, mert számukra közömbös az egyén erotikus kiegyensúlyozottsága. A lányok házasság előtti nemi életét a még kialakulatlan személyiségre hivatkozva helytelenítik, ami nonszensz, mert intellektuális vonatkozásban amúgy is megrekednek tizenhat éves szinten. Ördögi alkotójuk ugyanis csak a férfi segítőtársául szánta őket, magyarul: házi rabszolgának. Botrányos tény, hogy szinte gyerekként alkalmasak a szülésre, ezt Isten biztos másképpen intézte volna. Kellő ismeretek nélkül a koravén szerepbe kényszerült fiatalok keservesen csalódnak, mert a nagybetűs élet romantikusan érzéki részéből kimaradnak.

Ezek az erotikus ténykedések bűnnek minősülnek, mégpedig törbe ejtő, megköthető jellegük miatt [4]. Sajnos, a következetesség hiánya megbosszulja magát. Tudniillik, ha valami gátja a királlyá levésnek, akkor az nincs az idő határaihoz kötve. Magyarán: ami házasságkötés előtt tilos, az utána se válik megengedetté. A paráználkodók ezt fordítva élik meg: ha később szabad, akkor már előtte se lehet oly nagy vétek. Itt csak egy kiút van, a jézusi [5]. A teljes erotikus absztinencia „kilövi” az időtényezőt, és ezzel magát a házasságot is. Ha nem nézünk asszonyra, akkor garantáltan nem fogunk megnősülni... Aki nem hajlandó haragudni, az nem juthat el az ölésig...

E téren természetesen egyenjogúság van, az Emberfi a nőknek is a totális önmegtagadást javasolja [6]. Péter és Pál apostol zsidó módra leértékeli az asszonyt [7], ahogy minden más vallás is, tudat alatt felismerve az alkotó alárendelő és beskatulyázó szándékát. Paradox módon egy ateista ideológia emelte ugyanarra a piedesztálra a gyengébb nemet. A gyakorlatban ez sajna azt jelentette, hogy női szerepeik férfias tevékenységekkel is kibővültek. Ettől függetlenül a szocialista értelmiség szabadult meg – materialista alapokon – a világtörténelemben elsőként a szexizmus láncaitól.

[1] Tm 57., 78., 91., Isz 132/113; Mt 11,28–9

[2] *Szentlecke Pátról* (mek.oszk.hu/16500/16532)

[3] 1Kor 11,11–2; Lk 20,34–6 A különböző fordításokban Isten *hatalma*, illetve *uralma* olvasható. Utóbbi a jobb, mert abból kiviláglik, hogy egy, az Örökkévaló által ellenőrzött-áthatott mennyei „ország” viszonyairól van szó.

[4] Mt 5,27–30; Mk 9,43–50

[5] Mt 19,11–2

[6] Zsk 61a Az biztosan nem szül, aki nem él nemi életet.

[7] 1Kor 11,9; Tm 115.

Ne álljunk be a sorba !

A Sátán – a közhiedelemmel ellentétben – nem egy bukott angyal. Olyan Tékozló fiúról beszélünk, aki *nem akart* angyallá válni, ő magát akarja isteníttetni. Nem lépett be a Mennysországba, ehelyett saját birodalmat kreált. „Besorozott” alattvalóinak azt sugallja, hogy ez az élettér az igazi Világ, amit az Örökkévaló teremtett. Ezzel a lódításával vált a Hazugság atyjává [1]. Minden hazugság erre a legnagyobbra vezethető vissza, és cáfolatával az összes teodiceai kérdés egyszerűen megválaszolható !

Az önfejtő teremtmény parányi univerzuma zárt rendszerként kering a mindenségben, megfosztva az alanyi jogú közvetlen istenkapcsolattól. Emiatt minősül „külső sötétségnek”, ahol csak sírva és fogcsikorgatva lehet élni [2]. Ez a milió érzelmi töltését (lelkületét) tekintve szó szerint Ellenkező előjelű. Mondhatni: erkölcsi antianyag gyűrődött az isteni szikra köré. Tudniillik, csak egyfajta építőanyag van, az az Istenből származó [3], s ezért örök életű szellemi szövet, amit a Sátán a fonákjára fordított.

Ez a perturbáció kínlódta ki magából a mulandó testet, ami a szakadatlan s időbeli változás erejében áll fenn. Tehát egyfajta mű-anyagról van szó, a valóság meggörbítéséről. Minden – Isten által szuverénnek szánt – örök életű lélek (Pneuma) köré ilyen (atom)burok került [4]. Az állati vagy emberi (s ezen belül az ivari) mivolt csak néhány kromoszómától függ. Minden létezőnek van lelke, értelmi képességeiket pedig szabadsági fokuk határozza meg. Ez a degradáció persze teljesen önkényes, és ezért ördögi.

A hústest állapotát genetikai programok determinálják, véletlen változók közbeiktatásával. A szépség és csúnyaság szándékos jelenség, ahogy a nemi sajátosságok részbeni avagy teljes hiánya is. Ezeknek az anomáliáknak mobilizáló szerepük van: ezt a világot ugyanis a gonosz módon előidézett egyenlőtlenségek mozgatják. Ezért nem alanyi jog a mivoltnak megfelelő adottságok birtoklása. Egy sportszerű mérkőzésen (életterünk elvileg a próbatétel helye) legalább az elstartoláskor azonos feltételeket kéne biztosítani. A legtöbb ember sorsa azonban már a rajtvonalon eldőlt, külseje miatt.

Olyan, hogy „ember” nem létezik, csupán férfi vagy nő. Természetesen mindkettő a homo sapiens kategóriájába tartozik, ám hogy ki számít (igazi) férfinak vagy (igazi) nőnek, azt a másik nem dönti el, intuitív módon és villámgyorsan. A nemi jellegzetességeknek tudniillik megvannak a maguk esztétikai paraméterei. Ezeken a párt választó egyén fontossági sorrendben megy végig, és bizonyos dolgokban nem hajlandó kompromisszumot kötni. Az alkura kényszerülés a szexuális nyomor következménye, ami az érzéki és köztörvényes bűnözés melegágya.

Az egyén számára a világot főként a többi ember jelenti, tehát a rendszeren belüli csúcspont szerepét kizárólag egy másnemű lény töltheti be. Különösen igaz ez az asszonyokra, akik biológiailag is integrálva vannak ebbe a milióbe. A könyörtelenül őrlő Gépezet tengelye a házasság, fogaskerekeit pedig a hazugság olaja keneti. Érvényesülni csak az erővonalak mentén lehet, azaz vétkes eszközökkel. Sikerélménye annak lesz, aki vevő a sátáni örömhírre. Ehhez elegendő beilleszkedni a természet véres körforgásába [5].

Ismerjük meg önmagunkat !

Csak egy Valóság van, Istentől kívül nincs és nem is lehet semmi. Ő az Aki Van. Benne nem különül el a teremtő személye, a teremtési folyamat, a teremtés produktuma, s a mindezt körül ölelő szféra. Ez így együtt: maga az Örökkévaló. Tehát „rosszalkodni” is csak vele, vagyis a belőle származó, a csírájában őt tartalmazó anyaggal lehet [6].

[1] Jn 8,31–47

[2] Mt 8,12

[3] Jn 10,34–6 (Zsolt 82,6) A szent szerző nyilván filozófus volt.

[4] Tm 28.

[5] Pierre Casetti-Frei szerint az ember egy zsebkiadású káoszharcos.

[6] Így már érthető a Mt 10,29–31 ! Voltaképpen az Atya „hátán” (egyik dimenzióján) hasogatják a fát.

Jézus mondta: Olyan közel vagyok hozzátok, mint testetek ruhája (Zsk 20.) Tm 2., 3., Lk 17,20–1

Ezt a „soros” Tékozló fiúk meg is teszik, Istentől kapott telkükön, a tőle-belőle származó szellemi szövet fonákjára fordításával. E perturbáció következtében birodalmuk minden porszeme „antianyaggá” válik. Ez az oka annak, hogy külön bejáratú világukban semmi sem lesz tökéletes, az embert is beleértve. Isteni teremtes esetén az lenne...

Az Abszolútum mennyei fiait (angyalait) a szeretetből kapott *szabad akarat* szüli meg. Egyedi nevüket is ez adja, s ez biztosítja nekik az öntudatos én-tudatot. A szabad akarat korlátlan lehetőségek következmények nélküli kiaknázhatóságát jelenti. Az embert nem szeretetből teremtették, ezért nincs is szabad akarata ! Ebből kifolyólag igazi neve sincs, csak egy címke, amit már többen is viseltek. Én-tudata pusztán állati: meg tudja különböztetni magát a környezetétől. Az öntudatossághoz Jézushoz hasonlóan meg kéne ismernie magát [1], aki az önmagában való élettel [2] együtt szabad akarathoz jutott [3], és méltónak bizonyult az általa büszkén használt Emberfi névre [4].

Ő teljes megvilágosodása után kijelentette, hogy Isten Uralmában nem nőülnek s férjhez se mennek [5]. Ez ma is zavart okoz, holott ezzel a mi világunk abszurdítására mutat rá. Odafentről nézve a földi házasság furcsának tűnhet. Ez a tudósítás csak *egy* ama tények közül, amiket a Sátán által megvezetett ember nehezen ért meg. A felfoghatatlanságnak elsősorban nem észbeli, hanem lelki oka van. A hivatalos mértékadók képtelenek voltak befogadni az üdvözítő logionokat. Csia Lajos zseniális fordítása szerint *nem fértek meg bennük*. Teológiai értelemben tudniillik nincs középút [6], csak két oldal van, valamelyik mellett el kell köteleződni... Ez a voksolás életformaszerűen történik, az erkölcstelenül élők nem akarnak változtatni a viselkedésükön [7]. A parázna és házasságtörő nemzedék „anyagba zuhanva” vegetál, így képtelen felismerni Isten felhatalmazott nagykövetét, akinek már a neve is a státusát tükrözi.

Az Atya emberi Fia hiába mondta, hogy „én vagyok”, *a test szerint ítélok* nem hittek neki [8], pedig a test csupán egy megnyomorított lélek, ami ráadásul nemi szempontból is determinálva van. A test nem más, mint a szellemi szövet erőszakos módon megbolygatott része, ami vissza akar térni a normális állapotába [9].

Csodatevéskor pont ez történik, csak villámgyorsan. Az aktus ugyanis az Örökkévaló *abszolút* idejében s Erelével megy végbe, ami világunk *saját* idejében követhetetlen. A test az isteni anyag átmeneti állapota, egy atomi szintű rossz elrendeződés. Az, hogy éppen hús és vér képét mutatja, csupán az alkotórészek arányán múlik. Ha a nyom-elemek lennének többségben, például a nehézfémek, akkor testünknek vas váza volna. Akkor nem a vér vastartalmát mérnék, hanem a vas vértartalmát. Nem az agy „járműve” a lényeg, hanem az agytekervények között megbúvó lélek !

Rajtunk fordul !

A Pál által alapított kereszténység tulajdonképpen véget ért a címzetes apostol halálával. Ő ugyanis belátható időn belülre ígérte „a világvégét”. Igehirdetésének ez központi része volt, ezen állt vagy bukott az egész... A teológiáját megőrző egyházak valójában Jehova Tanúinak értelmi szintjén álltak. Vallásalapító atyamesterüket nyilván bántotta, hogy ez az orbitális esemény nem az ő életében következett be. Ilyesmire manapság is kár várni, mert „a világvége” a kereső fejében jön el, teljes megvilágosodásának idején, vagyis ama utolsó napon, melynek dátuma az egyén állhatatosságának függvénye [10].

[1] Tm 1., 2., 3., 4.

[2] Jn 5,26

[3] Jn 10,17-8

[4] pl. Mt 9,6; 12,8; 16,13; 17,22-3; 20,18-9; 26,64

[5] Lk 20,34-6 (Mt 22,30; Mk 12,25)

[6] Tm 46., Mt 6,24; Lk 16,13; Isz 134/35; 139/41; 142/193; 143/162

[7] Jn 3,19-21; 8,34-6

[8] Jn 8,15 Bennük az isteni szubsztancia (a Pneuma) még statikus állapotban van.

[9] Róm 8,19-22

[10] Tm 1., 93., Mt 7,7; 24,36; Lk 11,9-13; Jn 6,39-40 Az Atya „csak” szent Szellemet tud adni !

A modern keresztény egyházak szintén vesztesre állnak. Gazdájuk eleve védhetetlen pozícióba rakta őket, mert intézményes keretek között nem lehet Erőre szert tenni [1]. Az el-nem-avuló erszényekben ez a „kinsz” van, ez az a „pénz”, mely szuverén módon osztogatható [2]. Ennek engedelmeskednek az ördögök, ezzel lehet felforgatni (helyreállítani) a Sátán házat [3]. Jézus, nyilvános működésével, lerombolta ezt az ősképeken álló építményt [4], aminek teremtoi trónján állítólag Isten ül. A meggyógyított emberek s a holtak feltámasztása egyértelműen megválaszolta a nagy teodiceai kérdést. Ezt a rossz világot nem teremthette az Örökkévaló, mert Fia tevékenysége meghasonlást okozna !

Az Emberfi tudáson alapuló hatalommal, magabiztosan beszélt és cselekedett [5]. Az ilyen jellegű „királyi” uralkodáshoz – megfellebbezhetetlen kinyilatkoztatáshoz – közvetlen istenkapcsolat szükséges. Ezt bármely érzékeny lelkületű egyén kialakíthatja, ha az irgalmas szamaritanushoz hasonlóan képes spontán módon szeretetet gyakorolni. Jézus ezek előtt fedi fel a titkait, vagyis ők fogják megérteni a logionjait [6]. Az *emberek fiai* azonban „vakok a szívükben”, vagyis a nyilvánvalót sem látják. A homo sapiens az erőszakot szenvedő természet része, így üresen (szunnyadó Pneumával) születik, és üresen (életre nemzett Pneuma nélkül) is exitál [7]. Mondhatni: porból lett és ismét porrá lesz, ha nem él a nagy lehetőséggel.

A Fiú arra számított, hogy a Tizenkettő közül legalább egyikük felfogja, hogy miről van szó. Mennybemenetele után ennek a személynek kellett volna átvennie tőle a stafétát, maga köré gyűjtve saját tanítványait. Olyan *keresőket*, akik feltétlenül találni akarnak. Királlyá ugyanis csak az válhat, aki éhezi és szomjazza az igazságot. A szabadulás és szabadítás láncolata miatt a világ valamelyik sarkában mindig kinyithatott volna egy „mennyei nagykövetség”... Jézus – az Atyával összhangban – azt akarta, hogy az Elsőszülött nyomába újabb és újabb Felhatalmazottak lépjenek [8].

Kéfast nem portásnak szánta; a mennyek országának *kulcsai* a logikusan levezetett ismeretek. Ezek biztosítják az oldás és kötés hatalmát, persze, nem az anyakönyvvezetői hivatalban. A szalonkereszténységgé vált vallás egyenesen lejárhatja Istent. Voltaképpen ez is a feladata, Gazdája ezt jelölte ki a számára, a hierarchia pedig indirekt módon el is végzi. A széles út a teljes megvilágosodás helyett teljes szekularizációhoz vezet. Kollektív módon csak a veszedelemben lehet jutni. Eljött az ideje annak, hogy a hivatalos katekizmus „szent és érthetetlen” szövegét lecseréljük a Krisztusi kiskátéra [9].

Tiszta vizet a pohárba !

Biblikus teológiát csak Jézus logionjaiból lehet összeállítani. Ehhez zsinórmértékünk is van, a Tamás-evangélium, az Emberfi szellemi hagyatéka [10]. Ismereteink mondásai és példabeszédei megfajtése során rohamosan bővülnek, erre utalt „rejtélyes” búcsúbeszédében [11]. A jánosi levelek szerzője szintén ennek a „krisztusi tudománynak” a fontosságát hangsúlyozza [12]. Az egyházfiak ilyesmivel nem akarnak foglalkozni, úgy vélik, hogy ez nem az ő dolguk... Ők egyetlen „tevékenységre” szerződtek le Pállal: a hívők hinni szeretnének. Az nem igényel sem időt, sem energiát.

[1] Tm 1., 2., 3., Mt 7,13–4; Lk 13,23–4 Csia Lajos fordítása.

[2] Mt 6,19–21; Lk 12,33–4; Tm 96., 110.

[3] Lk 10,17; Tm 34., Mt 9,32–4; 12,22–36 Evilág Ura a saját birodalmában lakik !

[4] Tm 72., 85., 1Ján 3,8b

[5] Tm 49., 82., Mt 7,28–9

[6] Tm 62., Mt 5,7; 6,3; 7,21; Isz 55a/55; Jn 6,40: látja a Fiút = érti, amit mond

[7] Tm 27., 71., Lk 13,3; 13,5 (Szövegösszefüggés: Lk 12,54 – 13,9)

[8] Mt 7,21; Jn 6,38

[9] mek.oszk.hu/14600/14656

[10] mek.oszk.hu/14600/14682

[11] Jn 16,12–5 (Jn 6,40)

[12] 2Ján 7,11 (1Ján 3,24)

Keresztény ember nincs, az illető vagy pap, vagy a hívek óriási táborába tartozik. Az ide sorolható egyénekre szokták mondani: veled is csak többen vagyunk. „Megülik a helyüket”, végighallgatják az evangéliumot tartalmazó szövegeket, a kihüvelyezhető mondanivalóval azonban nemigen tudnak mit kezdeni [1]. Ennek nagyon egyszerű oka van: személyükben *a világ fiaival* szembesülünk [2]. Ezek kizárólag olyan hitet fogadnak el, amelyik nem veszélyezteti a mókuserék hajtását. Ők azok a szamarak, akik a malomkő körül caplatva nagy utat tesznek meg, mégsem jutnak előbbre [3].

A (külsőségeket) gyakorló keresztények Istentől elrugaszkodott dolgokat csinálnak, csupa olyasmit, ami a királlyá levés szempontjából haszontalan. Jézus tanítványai nem dolgoztak, nem gyűjtöttek evilági ismereteket, nem végeztek karitatív tevékenységet, nem foglalkoztak ökológiával, nem jártak templomba, nem böjtöltek, még csak nem is imádkoztak ! [4]. A Mester nem oktatott gyermekeket, nem keresztelt vízzel, nem gyóntatott, nem iktatott be papokat, nem adott fel utolsó kenetet. Végül, de egyáltalán nem utolsó sorban: nem esketett s nem is buzdított házasságkötésre... Az ő országa ugyanis nem biológiailag gyarapodik [5], és nem is veszít a test pusztulásával [6].

Ha ezt a világot a Jóisten teremtette volna, akkor egyetlen létezőnek se lennének szükségletei. Vagy ha lennének is, nem neki magának kéne kielégítésükről gondoskodni. Az életadás és a létfeltételek biztosítása tudniillik egy és ugyanaz. Ez globális viszonylatban is igaz, tehát az ökológiai problémák ki sem alakulhatnának, ill. automatikusan oldódna meg. A világ fenntartása nem a teremtmények dolga. Ez a Föld vonatkozásában is így van, egy nagyon egyszerű oknál fogva. Evilág Ura sose adja ki a kezéből a kormányrudat. Ő nagyon vigyáz arra, hogy működjön a rendszer, megvannak a biztonsági szelepei. Az teljesen más kérdés, hogy időnként játszik a tűzzel, a maga szórakoztatására. A homo sapiens attól fél, hogy a válságból válságba eső ökoszisztéma, valami miatt, katasztrofális károkat szenved. A bioszféra átalakulása azonban csak a jelenlegi életformák számára jelentene pusztulást.

Az emberiségszintű gondban levés mögött az egyén halálfélelme lapul... Valójában saját létfeltételeit akarja megteremteni és bebiztosítani, úgy, ahogy ama bolond gazdag [7]. Ő saját jószántából adta oda a lelkét a Sátánnak, aki indirekt módon, a mammon csábításaival, egyszerűen *elkérte*. Meg kéne már érteni, hogy az üdvtörténeti csata nem Isten és az ember között dúl. Ezt Pál meg is fogalmazta, nyilvánvalóan Jézus mondása alapján: „A mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség birodalmának urai s a gonoszság lelkei ellen, melyek a mennyei magasságban (más dimenziókban) vannak” [8].

A Mt 25,41-ben hajlamosak vagyunk egy Isten által létrehozott pokolra gondolni, Csia Lajos fordítása azonban eligazít bennünket. Ő nem az Örökkévalóra utaló „készítetett” kifejezést használja, hanem azt írja: „készült”. A híveknek nem lehet világos, hogy ki, és kinek csinálta a szóban forgó pokoli helyet. Egy kereső viszont jól tudja, hogy az „örök tűz” a mi életterünkben lángol, (nemi) vágyaink férge ezen a világon nem pusztul el [9]. Az Emberfi, szokásához híven, elrejtí a lényegét, amit csak a másik füllel (Pneumával) rendelkezők hallhatnak meg [10]. Az egyetlen Valóság anyagivá perturbált részét, az Univerzumot, a Tékozló fiú készítette működési területként, a benne uralkodó (épp aktuális) pokoli rendszert pedig angyalai, vagyis a gonosz lelkek hozzák létre, úgy, hogy

[1] Jn 8,43-7; 7,17; Mt 13,10-5

[2] Tm 2. Igazából csak két kategória van: a gazdagodni vágyó (vö. Tm 70.) keresők és a szegénységben önként (vö. Tm 27.) megmaradni akaró „hivatásos hívek”.

[3] Zsk 40. Fülöp-evang. 111.

[4] Tm 5., 13., 105., Mt 6,25-34; 9,14-5; Mk 2,18-20; Lk 5,33-5; 11,1; 12,22-31

[5] Zs 48. Fülöp-evang. 106.

[6] Mt 8,22; 10,28

[7] Tm 63., Mt 6,19-21; Lk 12,16-21; 12,33-4; Isz 136/221; 155/50

[8] Efézus 6,12

[9] Mk 9,43-8

[10] Tm 32.

manipulálják az eredetileg is gonosznak csinált embereket [1], akik a Másoló „szántóvetőivé” lesznek [2], fenntartván azt a rossz világot, mely az ördögök lakhelye, a Sátán vezérlete alatt [3].

A hívók elsőprő többségét tévhitek tartják meg az egyház keretei között. Az ismeretekhez jutásnak ugyanis komoly feltételei vannak ! [4]. Csend, zavartalanság, idő- és energiaráfordítás nélkül nem forognak a tudás kulcsai. Állattenyésztés, földművelés, kertészkedés, otthoni sütés-főzés, gyereksírás mellett lehetetlen Cél-irányosan gondolkodni. Ilyen körülmények között csak a „vasárnapi kereszténység” marad. Megosztott lelkülettel viszont prolongálódik a kollektív és közvetett, tehát hazug és Erőtlen „istenkapcsolat”.

A hivatásos hívek azért nem tehetnek szert mustármagszerű (fejlődőképes) tudásra, mert erre nincs is igényük... Ők családon belül próbálkoznak az erkölcsi-etikai tökéletesedéssel, amíg bele nem fásulnak. Igyekeznek ugyan „mindent” megadni a gyerekeiknek, ám ez is csak addig megy, amíg azok kicsik. A serdülők (világi) igényeivel már nem boldogulnak, azokat érdemben nem is tudják befolyásolni. A nagy Célt pedig a szülők sem ismerik [5], így a mennyei táplálék nélkül kirepült fiókák után Szellemi értelemben üres marad a fészek. A júdaizmusban gyökerező, demográfiai növekedéssel teret nyerni akaró, nagycsaládos mivolt egyházi érték, nem jézusi eszmény.

A vallásos párok úgy vágnak bele a házaseletbe, mintha az automatikusan biztosítaná számukra az értelmes létet. Lehet, hogy az emberi társadalom hasznos tagjai lesznek, de utódnemzéseikkel azt a világot tartják fenn, amit az Atya gyűlöl [6]. Elsősorban az emberi szenvedés és a halál miatt. Ezekre semmiféle mentség nincs, s a Sátán nem is magyarázkodik [7]. A könyörtelen biológiai rotáció bármiféle társadalmi haladást meg hiúsít, az egyén pedig nyomtalanul tűnik el a süllyesztőben.

Akkor nem jó megházasodni...

Jézus a saját mondanivalóival állt elő, egyéb témákat úgy kellett reá kényszeríteni. Ilyen esetekben a konkrét kérdésre válaszolt, feleleteiből tehát nem szabad oda nem illő következtetéseket levonni. A válóleveles gyakorlat totális elutasításakor például nem szentesítette a házasságot [8]. Erről csak később, szűk tanítványi körben nyilatkozott ! Követőinek a mennyei királyságért, vagyis a közvetlen istenkapcsolat kialakításaért kell lemondani a testiségről. Ez az élet tudniillik – mint olyan – nemi. Szexualitás nélkül elvész a lényege. Ha a világ csak test, akkor a test maga a világ... Egy férfi (vagy egy erotomán nő) számára az élet értelme nem a (monogám) házasság, hanem a társadalmi korlátozás nélküli koitalás. Nemi tevékenység házasságlevél nélkül is folyik. Az Emberfi logionja persze nemcsak a heteró, de a homo kapcsolatokra is vonatkozik [9].

A szexuális függőséget igen nehéz legyőzni, a magdalai Máriából hét ördögöt kellett kiűzni. Keresztény hajadonok viszonylatában talán ez is kevés lenne, a lányok tudniillik mindenképpen férjhez akarnak menni. Úgy érzik, hogy számukra azzal kezdődik az élet. Így is van, de ezzel a „királynőség” lehetősége megszűnik. Ezt észben kéne tartani azoknak a papoknak, akik előszeretettel foglalkoznak párok összeboronálásával. Isten szolgálai nem házasságközvetítők, hanem Fiú-aspiránsok !

Jézus a saját követésére buzdított, egy járt utat ajánlott. Ez így logikus, így becsülletes. Ennek analógiájára egy pap csak két dolgot mondhatna a fiúknak: öltözz be, az a helyes, hiszen én is azért csinálom. Vagy: semmiképpen se válaszd ezt a hivatást, ha

[1] Mt 7,11 Az ember a teremtőjére hajaz !

[2] Isz 157/117

[3] Isz 57/129

[4] Tm 38., Mt 5,20; 10,16; 23,9; 23,13; Lk 11,52; Isz 80/5,1; 108/197

[5] Tm 110., Mt 13,44 Bővebben: *Mint a nap!* 20 – 21. ill. 30 – 31. old. (mek.oszk.hu/22000/22058)

[6] Isz 29/90; 32/124; 57/129; 62/145

[7] Jn 8,44c

[8] Bővebben: *Kenyértörés*, 12 – 14. old. (mek.oszk.hu/18400/18476)

[9] Mt 19,12

nem akarsz póru járni. Persze, az a legjobb, ha hallgat, mert obligón kívül van. Fogalma sincs az életről, annál az egyszerű oknál fogva, hogy nem végez kenyérkereső munkát, és nem próbál nőt szerezni.

A hívó fiúknak ködösen romantikus elképzeléseik vannak a házasságról. Nem tudják, hogy már a pusztá kommunikáció is nehézségekbe ütközik. A legegyszerűbb kérdésekre is egy litánia a „válasz”, érdemi tartalom nélkül. A feleségek azért nem mondanak *igent* vagy *nemet*, mert állandóan beszélgetni akarnak... Ők azt szeretnék, ha a házasság élet folyamatos játék lenne, melyben a logika nem mindig kap szerepet. „Szerencsére” a keresztény házasságok nagy része infantilis, és ezen a szinten – boldog. A vallásos férfiek többsége papucs, ami szintén egyfajta harmóniát jelent.

A lányok leginkább attól tartanak, hogy jövődöbeljük az idő múlásával megújja őket. Ilyen jó eredményre kár számítani, mert az élettársi viszony már sokkal előbb megromlik, különböző, ám nyilvánvaló okok miatt. A minden szempontból ideális házasságok is csak egy ideig tartanak, azután kiüresednek. Csalódott asszonyok számára örömhír a jézusi logion [1], hiszen számukra riasztó távlat lenne, ha *odaát* is a férjük boldogítaná őket. Ismertem olyan nőt, aki akkor kezdett el Istenben hinni, mikor az urát magához szólította.

Az Örökkévaló hívása persze Élővé tesz [2], a biológiai halál ellenére [3]. Országbeli halált a sátáni program hallgatolagos, ám zsigeri elfogadása okoz [4]. Nemcsak az abortusz minősül gyilkosságnak, hanem a Pneuma nélküli testek szaporodása is [5]. A földi ember utódai eleve halálra ítéltként érkeznek a világra, ami valójában síralomház [6]. Nevezett intézmény után csak a halál következhet, s igazából már előtte sincs élet, mert vegetálni is csak sírva és fogcsikorgatva lehet.

A házasság nem jelenthet révbe érést, hisz az ember a holléte és a mivolta miatt boldogtalan. Egy velejéig rossz rendszernek egyik alkotórésze se lehet jó, a lényege pedig végképp nem. Evilág a családra épül, az a legkisebb, ám legfontosabb része. Jézus ezt a látszólagos harmóniát bolygatja meg azzal, hogy nem hajlandó szentesíteni [7]. Az emberek nagy többsége mégis úgy tekint rá, mint életmód-tanácsadóra vagy közéleti megváltóra. A Hegyi beszéd nem erkölcsi dörgedelem, s nem a társadalom bajainak orvoslására szolgál. A Fiú a *keresőket* szólítja meg, azokat, akik éheznek és szomjazzák az igazságot, mert érzik, hogy csak az szabadíthatja meg őket.

Kettő nem kellhet !

A szerelmet már sokan próbálták definiálni, most én is csatlakozom hozzájuk. Szerintem a szerelem szabadon választott hűség. Legalábbis a plátói, a beteljesületlen, magyarul: az egyoldalú. Az igazi szerelem meg a kölcsönös. Ahhoz azonban olyan sok minden kell, hogy a legtöbb embernek nem telik rá. Az a „testiekben gazdagok” osztályrésze, a felső tízezer játéka. A populáció 70%-a meg irigyen bámulja őket, amint szabadon szerelmeskednek, illetve szerelmesen szabadoskodnak. Petőfinek ez nem sikerült, mert érző lélek volt. Egy *élő lélek* meg ne is kísérletezzon vele ! A homo sapiens ugyanis a testi szépségbe szeret bele, az ejti rabul, de szó szerint. Ez azonban az alkotó előtti leborulásnak minősül.

[1] Mt 22,30; Mk 12,25; Lk 20,34; (1Kor 11,11)

[2] Mk 1,15; Jn 5,24; 11,25-6

[3] Mt 10,28a

[4] Ter 1,28; Jn 8,34-44a; Tm 63., Lk 12,16-21

[5] Zsk 48. Fülöp-evang. 106.

[6] Isz 57/129

[7] Tm 15., Mt 10,34; Lk 12,49; Jn 7,7



Barcza Barna

(1931 – 1999)

a tudományos teológia magyar úttörője

Fő műve:

A valóságmegragadás esélyei

mek.oszk.hu/09600/09619

Rövidítések és elérhetőségek

Tm	Tamás–evangélium (Jézus példabeszédeinek kulcsával.)	mek.oszk.hu/14600/14682
Mt	Máté–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Mk	Márk–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Lk	Lukács–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Jn	János–evangélium (Lábjegyzetekkel és Jézus–szóttárral.)	mek.oszk.hu/08900/08907
	A négy evangélium logionjai (Megfejtési segédlettel.)	mek.oszk.hu/08000/08061 175 – 317. old.
Isz	Iszlám hagyomány logionjai (Tamási és kánoni párhuzamokkal.)	mek.oszk.hu/08000/08019 116 – 127. old.
ApL	Apostoli levelek logionjai (Tamási és iszlám párhuzamokkal.)	mek.oszk.hu/08000/08019 128 – 135. old.
Zsk	Zsidókeresztény hagyomány	Pikó Gábor Mózes: <i>Minden Jézusról</i> Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó Budapest, 2002.
KaB	Kalauz a Bibliához (Ószövetség)	mek.oszk.hu/12600/12635 Tótfalusi István könyve

A mű szabadon letölthető és korlátlanul megosztható.
A papír alapú vagy on-line periodikákban való közlés engedélyköteles.
e-mail cím: tokodorszag@gmail.com

A SZERZŐ MŰVEI
A MAGYAR ELEKTRONIKUS
KÖNYVTÁRBAN

Válogatott tanulmányok, 2003 – 2009.

A szűk kapu, 2010.

Új írások – régi témákban, 2010.

Bulányi, a tisztelendő, 2011.

Az ember igazi tragédiája, 2011.

Pszichén innen, és túl... 2012.

Utolsókból első, 2013.

A Tamás–evangélium, 2015.

Krisztusi kiskáté, 2015.

Az elvetett kő, 2016.

Merre menjünk ? 2016.

Szentlecke Pálról, 2017.

Kenyértörés, 2018.

A fizika költészete, 2018.

A vidám pokol, 2020.

Mint a nap ! 2021.

Ami szemet szúr, 2022.

Hol rontottuk el ? 2022.